

LJUSTEKNIKENS GRUNDER

DEL ÅTTA

OM BYGGANDET AV ANTAHKARANA I PRAKTIKEN

Innehåll: 8.1 Inledning. 8.2 Studiet av hylozoiken. 8.3 Risker med esoterikstudier. 8.4 Humanisten. 8.5 Sunt förnuft. 8.6 Högre mentalmedvetenhetens aktivering. 8.7 Det mentalas frigörelse från det emotionala. 8.8 Begreppens mentalisering. 8.9 Förverkligande. 8.10 Objektivisering. 8.11 Arbetet på tre linjer. 8.12 Tjänande. 8.13 Att kunna "göra" – viljans väckande. 8.14 Övergången till andrajaget. 8.15 Initiation. 8.16 Allmänt om kausalhöljet och kausalmedvetenheten. 8.17 Aktiva kausalmedvetenheten. 8.18 Kausalmedvetenhetens aktivering. 8.19 Människan från kausalväsen till kausaljag. 8.20 Odödlighetens boning. På tröskeln till det essentiala. 8.21 Sammanfattning: byggandet av antahkarana.

8.1 Inledning

¹Byggandet av antahkarana är det ändamålsenliga och metodiska förfarande, varmed människomonaden förvandlar sig från mentaljag till kausaljag med begynnande 46-medvetenhet. I Del Sju visades att den av Alice A. Bailey framställda metoden med användande av skapande fantasi icke kan leda till detta mål. Frågan blir då: Hur gör människan det? Svaret är: Dels genom att förvärva kunskap, dels genom att förbättra varat, höja dess nivå i kvalitativ mening, förvandla det från förstajag till begynnande andrajag, från kausalväsen till kausaljag. Varat förbättras genom studium av hylozoik och därmed sammanhängande aktivering av mental- och kausalmedvetenhet, genom arbete på tre linjer, rätt inställning, tjänande, strävan att förvärva de tolv essentiala egenskaperna, kontakt med Augoeides i meditation.

8.2 Studiet av hylozoiken

¹Först när människan får vetskap om och klar förståelse för medvetenhetsutvecklingen, intresserar hon sig för att skaffa sig en i klara begrepp formulerad världsåskådning. Och ju högre mentalmedvetenhet hon sedan aktiverar, desto klarare kommer hon till sist att inse att de rådande vetenskapliga, filosofiska och teologiska systemen är ohållbara och inte kan ge svar på verklighetens och livets problem. Såsom fullt utvecklade måste systemtänkandet (47:4) ha ett på en gång mycket mer omfattande och verklighetsgrundat system för att få utlopp för sin kapacitet. Detta system är hylozoikens mentalsystem. Alternativ formulering: Högsta mentalitet måste till sist för sin expansion ha de perspektiv som endast hylozoiken skänker.

²Det omvända förhållandet gäller också. För att tillräckligt klart uppfatta hylozoikens system i sin mentalmedvetenhet måste individen höja sin kapacitet till systemtänkandets nivå. Systemtänkandet och hylozoiken behöver varandra och attraheras därför ömsesidigt till varandra. Också detta är en av de faktorer som bringar det högre mentala, i synnerhet det högsta mentala, systemtänkandet, under kausalmedvetenhetens påverkan.

³När människan med det högre mentala, perspektiv- och systemtänkandet, studerar esoteriken, nöjer hon sig inte med systemlösa läror. Med det högre mentala strävar hon att alltid tänka i relationer och i allt större sammanhang av relationer. Dessa allt större sammanhang av relationer är just detsamma som system, och det är därför som detta högre slags tänkande måste ha system. Och esoterikens system är just hylozoiken. Det är därför hylozoiken attraherar allt fler av de mentalt mer framskridna esoterikstuderande. De huvudsakligen emotionellt inriktade, de på mystikerstadiet, är inte lika intresserade av hylozoiken, dels därför att de inte behöver den, dels därför att de inte förmår tänka med system.

⁴Meditation är på emotionalstadiet sinnensfrid, fantasiutflykter, känslans badande i "högre vibrationer", icke tankeansträngning, vilken tvärtom skys. På mentalstadiet däremot blir meditation riktad uppmärksamhet från tankecentrum, avsiktlig reflektion, typiskt exemplifierad i

långa tankar. För den mentalt inriktade esoterikstuderanden måste meditation vara tankens bearbetning av hylozoikens system. Den måste för honom vara ett aktivt mentalt tillstånd, ett avsiktligt riktande av uppmärksamheten. Och vad skall han rikta uppmärksamheten på, om inte kunskapen om verkligheten? Samma nödvändiga svar på frågan får man, om man ställer den så: Hur kan han tillägna sig kunskapen, om han inte ofta och återkommande begrundar den, reflekterar över den med sin högsta mentala kapacitet, och vad är denna begrundan, denna reflektion, annat än meditation och till på köpet den bästa meditationen, ty vilken meditation kan vara bättre än meditation på den kunskap vi fått av våra äldre bröder i enhetens riken?

⁵Eller för att säga det på ett annat sätt: Hylozoikerns meditation är systemtänkande, och föremålet för detta systemtänkande är givetvis det hylozoiska mentalsystemet med dess ingående ideer.

⁶För den som söker efter en fast grund för världs- och livsåskådning, är det en god regel att hålla sig till publicerade hylozoikens grundläggande fakta (livets mening och mål, högre världar med deras högre slag av medvetenhet, medvetenhetsutvecklingen, livslagarna) och lämna det övriga därhän. Man uppövar därmed den logiska förmågan att skilja på huvudsak och bisak, väsentligt och oväsentligt. Det främjar förvärvet av perspektivtänkandet. Det som icke är nödvändigt för "den kosmiska visionen" (syntetiska uppfattningen av systemet), är av underordnad betydelse. Det är mentalsystemets uppgift att tillhandahålla en dylik vision utan belastning med för visionen eller systemet onödiga detaljer, vilka man senare såsom kausaljag själv kan konstatera. Detaljerna behöver man icke för att bli kausaljag, och det är vad människan bör söka bli.

⁷Den i *De vises sten* redovisade esoteriska världsåskådningen motsvarar i huvudsak kausaljagets möjlighet till uppfattning av verkligheten, ungefär också vad som lärdes i Pytagoras' hemliga kunskapsorden.

⁸Studiet av esoteriska världsåskådningen, hylozoiken, bör aspiranterna intensifiera i denna tid av övergång från en zodiakepok till en annan, även såsom ett motmedel mot den i dylika övergångsskeden vanligen överhandtagande subjektivismen. Det är också till fördel för de "andliga sökarna" att ägna sig åt frågor hörande till esoteriska världsåskådningen i stället för inåtvänd självupptagenhet med egna förstajagets psykologiska problem, vilka i de flesta fall löser sig av sig själva just genom att icke beaktas. Ett värdefullt mantra de uppmanas att använda är: "Låt verklighet bestämma varje min tanke och sanning härska i mitt liv."

⁹Alla kausaljag har samma världsåskådning, det vill säga hylozoiken. Mentaljagets arbete för att bli ett kausaljag måste därför innefatta att välja hylozoiken, välja bort sämre framställningar. Gör man det inte, visar man att man inte är ett mentaljag i färd med att bli ett kausaljag, utan ett emotionaljag, en mystiker.

¹⁰Nya tidsålderns aspiranter och yngre lärjungar behöver en annan, en bättre förståelse av dessa ting, och de behöver likaledes ett annat, ett bättre språk eller en annan, en bättre terminologi att uttrycka denna förståelse på. Det är denna andra, bättre förståelse och denna andra, bättre terminologi som studiet av hylozoiken och ljustekniken kan ge dem.

¹¹Hylozoikens fakta och ideer hör till kausalvärlden. Hylozoiska mentalsystemet kan man betrakta såsom en nerdimensionering av kausalideerna. Genom esoteriskt studium kommer vi i kontakt med kausalideerna och förvärvar så småningom möjlighet till subjektiv kausalmedvetenhet, i alla händelser förståelse för hithörande företeelser, ifall vi eliminerar allt oväsentligt, onödigt, livsodugligt och personligt.

¹²Äldre, systemlösa esoteriken passade mera emotionalbetonade studerande, som inte eftersträvade systemtänkande utan tvärtom önskade det oklara emotionaltänkandet, studerande som inte kunde taga emot esoterikens ideer, om dessa inte var inlindade i emotionalt tilldragande former och fraser.

¹³Blavatsky har alldeles rätt i att esoteriken måste förbli en gåta för de mentalt lata eller tröga, ty i mentalvärlden liksom även i kausalvärlden måste varje människa skrida framåt

genom egen ansträngning, egen förnuftsansträngning.

¹⁴Vi kan avsevärt förkorta den annars långa vistelsen i mentalvärlden mellan inkarnationerna och så snabbare komma tillbaka till nytt liv av tjänande i fysiska världen, om vi bearbetar våra livserfarenheter med avseende på allmängiltiga lärdomar redan här i det fysiska – med andra ord: går reflekterande och inte tanklöst genom livet. För att bearbetningen skall bli så fullständig som möjligt skall erfarenheterna sättas in i vidaste möjliga sammanhang. Dessa vidaste möjliga sammanhang är just de perspektiv som hylozoiken skänker. Allt eftersom man lär sig tänka hylozoiskt, lär man sig också att gå från det lilla till det stora, från det konkreta till det abstrakta, sätta in de egna erfarenheterna i allt större relationer.

¹⁵Högsta mentalitet förutsätter för sin aktivering förståelse för esoterik och hylozoik. Utan esoteriken och hylozoiken blir även högre mentalitet förkrympt i sin utveckling och riskerar att förbli offer för vetenskapens, filosofins och teologins fiktioner.

¹⁶Om aspirantens medvetenhetsutveckling går som den skall, genomgår han en process från det stadium, där han betraktar kunskapen utifrån och passivt tar del av den, låter den verka på sig, till det stadium, där han är kunskapen, själv verkar i och genom den, inifrån, emedan han tillgodogjort sig den.

¹⁷Eftersom kunskapen är materia, medvetenhet och kraft, kan den nämnda processen beskrivas också från var och en av dessa aspekter. Kunskapens materia utgör en allt större och viktigare del av aspirantens högre höljescentra. Kunskapens medvetenhet motsvarar en allt större del av aspirantens medvetenhet, vilket yttrar sig i att han allt oftare och allt djupare tänker, icke endast på, utan också med kunskapen. Kunskapens kraft blir ett allt viktigare inslag i aspirantens viljeenergi, vilket yttrar sig i att han allt oftare vill det som ligger i linje med kunskapen, till exempel om livslagarna och de tolv essentiala egenskaperna, allt mer sällan vill det som inte ligger i linje med livslagarna och de tolv essentiala egenskaperna.

¹⁸Men var och en kan få del av denna kunskapens materia, medvetenhet och kraft bara efter måttet av eget arbete med att bemästra kunskapssystemet. Annat är icke möjligt, ty det vore icke rättvist!

¹⁹Den mentala förståelse av livet och verkligheten, som studiet av hylozoiken skänker, kan bli en ny och mäktig kraft hos de studerande i deras vardag. De kan förnimma styrkan och glädjen i att förstå efter att tidigare inte ha förstått. Denna förståelsens glädje och kraft kan hjälpa dem att tillämpa kunskapen, förverkliga, arbeta och tjäna på ett sätt som inte varit möjligt på emotionalstadiet med enbart känslotänkandet såsom drivkraft. Dessutom är risken mindre för att försöken att tillämpa kunskapen blir oförnuftiga och missriktade, när den mentala kunskaps- och urskillningskraften kan utvecklas genom studiet av systemet och därmed kommer med som en ny faktor. Det är just därför att hylozoiska kunskapssystemet möjliggör en dylik mentalisering av tillämpningen och tjänandet, som det har fått bli offentligt. Läran lever inte oanvänd.

8.3 Risker med esoterikstudier

¹Att studera någon lära utan att förstå, utan att inse skillnaden mellan att förstå och att icke förstå, är att vänja sig vid oklarhet, inbillning om att förstå. Till sist önskar man icke förstå, till den grad att man avvisar den eller det som hade kunnat skänka klarhet. Dylik inställning blir till hinder för individens medvetenhetsutveckling i framtida inkarnationer.

²De hylozoiska (kausala) fakta vi samlar in finns såsom kausalmolekyler i vårt kausalhölje och infinner sig automatiskt i hjärncellerna, när de behövs. De utgör en fond, som automatiskt undan för undan drar till sig närbesläktade fakta och ideer. Det lönar sig icke för monaden i förstatriaden att försöka själv utföra det arbetet. Det man då får är idel fiktioner.

³Risken finns att publicerade esoteriken misstolkas av dem som icke nått humanitetsstadiet och lever för att tjäna mänskligheten, medvetenhetsutvecklingen och enheten. Mycket, som mentalmedvetenheten tror sig om att kunna fatta, har en djupare, helt annan betydelse än den

påtagliga. Ideer är energier, och deras verkningar vet människorna ännu mycket litet om. Den som ej omsätter dem i ändamålsenligt arbete, ej inser att kunskap medför ansvar, har föga förstått av esoteriken. Icke all esoterisk litteratur är för alla. Liksom det i skolan finns en serie allt högre klasser, så även inom lärjungeskolan. Vad som läres i högsta klassen lämpar sig icke för dem i lägsta. Det blir idel missförstånd.

⁴”Ockult nyfikenhet” kan man kalla det slags obefogade intresse för det hemlighetsfulla, okända och fördolda som inte främjar individens medvetenhetsutveckling, inte gör honom till aspirant på lärjungaskapet. Ockult nyfikenhet innefattar allt intresse för esoterikernas – lärjungarnas och de invigdas – personligheter och personliga förhållanden, ävensom deras inbördes förhållanden och gemensamma angelägenheter, allt sådant som icke det ringaste angår utomstående. Aspiranten måste ha lärt sig skilja på nyfikenhet och kunskapstörst. Den förra är personlig och emotional, den senare är opersonlig, saklig, mental. De som inte har lärt sig denna urskillning, är omogna för esoteriken, är för primitiva. Aspiranter varnas på det bestämdaste för varje yttring av ockult nyfikenhet, ty dylik visar en brist i karaktären som kan medföra avstängning från varje möjlighet av kontakt med planethierarkin för inkarnationer framåt.

8.4 Humanisten

¹Humanisten är den evige sökaren, som aldrig kan slå sig till ro med något tankesystem utan oförtrutet arbetar på att vidga horisonten. Han är djupt medveten om sin egen otillräcklighet, sin ringa grad av omdömesförmåga, sin enorma okunnighet. Han inser också att det mentala till sitt väsen är fiktivt, att det icke finns något kausalförhållande mellan det tänkta och den objektiva verklighet tanken söker uppfatta. I lyckliga stunder, när han lyckas få kontakt med kausalvärlden, kan han mottaga en kausalidé, men blir då också starkt medveten om att han endast var mottagaren, att det var idévärlden som tänkte i honom. Allt som en gång tänkts i kausalvärlden finns där såsom levande krafter och tillhör alla. Ingen kan taga patent på idén, endast på den form idén ikläder sig i mentalvärlden.

²Mest utmärkande för dem på mentalstadiet är sinnet för proportioner.

³Humanisten blir i allt högre grad herre över sitt eget öde, lär sig vad de gamle uttryckte med att ”den vise styr sina stjärnor, dåren är slav under dem.”

⁴Humanisten är frigjord från konsensusstransen, masstroendet med dess fanatism och moralism, lättupphetsade hat mot varje ”oliktänkande”. Han känner instinktivt sitt främlingskap gentemot detta uppgående i massan som just för massmänniskan är oemotståndligt och därför är så ”naturligt”, trots att det är rakt motsatt den verkliga människans, kausaljagets, natur; känner det såsom något underligt, icke fullt mänskligt. Viktigt är att humanisterna sluter sig samman i grupper, där de kan upphöra att känna sitt främlingskap.

⁵Humanisten har lärt sig inse det fåvitska i att sträva efter rikedom, ära eller makt. Han vet att forskaren (sökaren efter kunskap) är en högre typ av människa än dessa, som jagar efter sådant, som måste kvarlämnas, när individens fysiska liv är slut, och som i stort sett endast innebär dålig sådd att skörda i följande inkarnation.

⁶Humanisten har förvärvat respekt för allt liv, för alla var på deras utvecklingsnivå. Envar gör så gott den kan efter insikt och förmåga. Det är endast en tidsfråga, när alla nått slutmålet för allt liv.

⁷Humanisten har förvärvat perspektivtänkande (47:5) och tillämpar det på alla förhållanden som avser honom själv, hans öde och hans arbete. Några exempel:

⁸Väl medveten om sin mångsidiga förmåga liksom sin ofrånkomliga begränsning och oerhörda okunnighet, balanserar han sin spontana självtillräcklighet med insikten om nödvändigheten av att taga emot den hjälp äldre bröder är beredda att lämna. Därur växer hans livstillit, självtillit och lagtillit, tre av de essentiala egenskaperna.

⁹Insikten om att arbetet är mycket långvarigt och mycket svårt väger han mot vetenskapen om

att han arbetat också i tidigare liv, så att han varken står i första början eller närmar sig målet.

¹⁰Då han nått bortom de tillstånd, vari människan alltjämt på emotionalstadiets högre nivåer ältar sina så kallade ofullkomligheter eller – om hon fortfarande sitter i teologins tankefångelse – plågar sig med syndaängestens inbillningsfoster, inser han att han alltjämt är ofullkomlig men likväl äger de fullkomligheter som hör till de nivåer han redan avverkat.

¹¹Han är därför varken nöjd med sig själv eller alldeles missnöjd. Snarare kan hans inställning till sig själv kallas ”kreativt missnöje”. Han är inte så missnöjd att det berövar honom sansen och kraften, utan just så lagom att det sporrar honom till ständigt nya ansträngningar inifrån det egna varat.

¹²Han känner både sitt främlingskap inför en mänsklighet, vars majoritet ej förstår livets mening eller ens vill förstå den, och samtidigt gemenskap med denna mänsklighet, med det bästa och de bästa hos den, väl vetande att ur denna mänsklighet skall födas – ja, är redan nu i färd med att födas – nya raser, som till sist skall både förstå och förverkliga.

¹³Bakom sig har han också lämnat antingen-eller-tänkandet rörande förutbestämmdhet eller frihet, detta gamla tvisteämne för filosoferna. Med kunskapen om natur- och livslagar har han förståelse för att vissa saker är bestämda, andra mindre bestämda; att somliga ting står i vår makt, om vi vet hur vi skall ändra dem eller vända dem; men att vi för att handla rätt måste dels veta, dels ha tillräckligt starka motiv, och att det därför gäller för honom att dels förvärva kunskap, dels arbeta metodiskt på att stärka de önskvärda motiven, förbättra varat, och att han för båda verksamheterna får hjälp av sina äldre bröder i enhetens riken.

¹⁴Vid inträdet på humanitetsstadiet kan individen anses ha förvärvat de tolv essentiala egenskaperna till 25 procent. Det återstår för honom att förvärva dem till 75 procent. De som tror att humanitetsstadiet uteslutande består i mentalutveckling, misstar sig svårt. Det innefattar en serie inkarnationer av helhjärtat offer för mänskligheten, enheten och utvecklingen. Och det gör man ej, så länge man behärskas av egoistiska motiv. Dessa offer är så självklara att de aldrig känns såsom offer. Det är intet offer att få offra det lägre för det högre.

¹⁵Såsom kausaljag har han att utveckla de tolv essentiala egenskaperna till 100 procent.

¹⁶Förståelsen av essentiala egenskaper fördjupas och förbättras på varje högre stadium: emotionalstadiet har en, mentalstadiet har en djupare, kausalstadiet en ännu djupare, essentialstadiet ytterligare en betydligt djupare och bättre och så vidare. Mentala förståelsen av essentiala egenskaper är en av de förmågor som gör aspiranten till lärjunge.

8.5 *Sunt förnuft*

¹Det viktigaste för mänskligheten av i dag är att utveckla sunda förnuftet, som är människans högsta förnuft. Ty endast sunda förnuftet kan befria mänskligheten från emotionala illusionerna och mentala fiktionerna, alla dessa okunnighetens föreställningar, som människorna konstruerat och som förlamar deras förmåga av förnuftigt tänkande. Till dessa hinder för mottagandet av nya ideer hör alla dogmer, fördomar, teorier, hypoteser, slagord, gängse talesätt och betraktelsesätt inom alla livets områden, inom religion, rättsuppfattning, politik, sociologi, filosofi, vetenskap och historia.

²Med sunt förnuft ser individen sin egen begränsning. Sunt förnuft visar sig i sund skepsis gentemot allt som icke motsvarar egna insikten och erfarenheten, egna nivåns förståelse. Hade den principen tillämpats, så hade vi sluppit ifrån alla dessa otaliga sekter med egna trosartiklar. Då hade envar haft sin egen uppfattning och på den vägen prövat sig fram till visdomens och kärlekens religion, den enda alla tiders vise haft gemensam.

³Denna sunda skepsis är önskvärd även därför, att det finns ockulta sekter, som icke härrör från individer anslutna till planethierarkin. Som alltid har svarta logen, när den ej kunnat hindra utbredningen av esoteriska vetandet, vilket den i det längsta försökt, låtit inrätta egna samfund (även efterpat gamla beteckningar), som också ståtar med ”mästare” förvillande lika planethierarkins i sitt framställningssätt. Svarta logen arbetar också mycket mer intensivt,

vilket antyddes med uttrycket ”världens barn äro visare än ljusets barn”, en antydning som naturligtvis misstolkats av de lärde.

⁴Mänskligheten befinner sig i sömn, och detta gäller även många s.k. sökare. De söker inte sanningen utan bekräftelse av fiktioner och illusioner de redan förvärvat. Deras sökande är betingat, så att det de önskar finna måste innehålla någon fundamentaldogm.

⁵Med sitt oeftergivliga krav på sunt förnuft hos lärjungarna ville Buddha dels uppöva deras mentalmedvetenhet och omdömesförmåga, dels befria dem från beroendet av det emotionala, dels göra dem till självständigt tänkande individer, så att de icke skulle bli hjälplösa offer för sin lättrogenhet, dels lära dem vägra tro på egna hugskott, något de flesta ockultister icke kan, enär ingivelsen är för stark. Det var enligt Buddha bättre att vara skeptiker än dogmatiker, bättre tvivla än tro på sådant man icke kunde både begripa och förstå (i detalj förklara). Detta är en av esoterikens fundamentalsatser.

⁶Detta är också skillnaden mellan ockultister och esoteriker. Ockultisten litar på något han saknar förmåga att bedöma, medan esoterikern kräver full förståelse för att kunna teoretiskt exakt klarlägga de objektiva företeelserna. Esoterikern vägrar att handskas med krafter utan detaljerad kunskap om krafternas orsaker och verkningar samt ofelbara metoden för tillämpning. Ockultisten misslyckas med sina experiment, därför att han tror att han vet. Esoterikern kan icke misslyckas, därför att han kan skilja på vad han vet och icke vet. Ockultisten blir offer för både illuvitet och fiktivitet. Esoterikern har kausala ideer, något ockultisten aldrig kan avgöra om han har. Ockultisterna kan icke heller skilja på överlägsna intelligensens tilltro till egen omdömesförmåga och esoterikerns förståelse för de enorma svårigheterna vid att kunna rätt bedöma.

⁷Den mänskliga inbilskheten, tilltron till egen förmåga att begripa och förstå, är outrotlig, innan individen nått sokratiska insikten. Med säkerhet förstår man endast det som genom experimentell erfarenhet först lärt sig att begripa. Den som ”tror”, icke grundligt lärt sig fundamentala skillnaden mellan veta och icke veta (något de icke kan skilja på som tror sig veta), som antar något utan att vara i besittning av samtliga fakta, som litar till ingivelser, hugskott, infall, antaganden utan tillräcklig grund, är oduglig för esoterik.

⁸Människorna är i själva verket aningslösa om att mentalmedvetenhetens tendens är tilltron till egen uppfattnings riktighet, tilltron till egen insikt och omdömesförmåga. Det är därför envar är herre över sin vishet, tror på sina infall och hugskott och kan inbilla sig vad som helst om egen obegränsad möjlighet till förståelse. Självbedrägligheten är utan esoterisk kunskap helt enkelt oundviklig även på mentalstadiet.

⁹Innebörden av det just sagda är att ockultisterna, om de förmådde tänka med hylozoikens system, kunde rensa ut många självgjorda fiktioner, kunde inse hur många av deras försant-hållanden som är oförenliga med verkligheten. Men dels är tankeförmågan, urskillningen (systemtänkandet i 47:4) för svag, dels är emotionala trosbegäret (”ingivelsen”) för stark, dels är självhävdelsen för djupt ingrodd.

¹⁰Hos många sökare på mystikerstadiet märks en tydlig tendens att välja bort hylozoiken till förmån för sämre förklaringar, som är onödigt tillkrånglade. Detta är motsatsen till sunt förnuft, vilket strävar efter förenkling, ty sanningen är det enklaste av allt. Sunt förnuft har blicken riktad på det väsentliga, låter sig inte villas bort av oväsentligheter, vilka ofta är oemotståndligt attraktiva för känslotänkandet.

¹¹Den esoteriska kunskapsläran är sunda förnuftets verklighetssyn, saklighetens bruk av esoteriska fakta. Verkligheten är sådan som det av subjektivism ofördärvade förnuftet uppfattar den. Detta förblir ett oeftergivligt logiskt krav. Såsom vi ser den är den ingen illusion. Den är riktig så långt vi ser den. Kunskapen om föremålen är en medvetenhetens omedelbara, direkta, objektiva uppfattning av föremålen. Medvetenheten fattar föremålet omedelbart och oförmedlat i dess materiella verklighet. Objektiv medvetenhet – eller exaktare: objektivt bestämd medvetenhet – är den av materiella föremålet bestämda medvetenheten.

¹²På mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium måste man vara antingen kausaljag eller i närheten av det stadiet för att kunna äga sunt förnuft i egentlig mening.

8.6 Högre mentalmedvetenhetens aktivering

¹Av de sju mentalmedvetenheterna (47:1-7) tillhör de tre högre (47:1-3) – de kausala – andra-triaden och de fyra lägre (47:4-7) förstatriaden. Men av dessa fyra lägre är de två högre (47:4 och 47:5) sådana att de kan påverkas av de kausala: 47:5 av 47:3 och 47:4 av 47:2. Dessa två högre slag av mentaltänkande, perspektiv- och systemtänkande, kan alltså riktas mot sådan verklighet, sådan kunskap, som hör till andratriaden. Hit hör hylozoik och övrig esoterik, förståelse för medvetenheten och dess utveckling och alla därtill hörande faktorer såsom essentiala egenskaper, tjänande, hierarkiskt arbete, kvalitet i stället för kvantitet, ändamålsenlighet i högre mening osv.

²Det är således ändamålsenligt, både för förståelsen av de olika mentalmedvetenheternas natur och för de högre slagens effektivare aktivering, att dela in dem i två lägre eller emotionalt-mentala, 47:7 och 47:6, och två högre eller rent mentala, 47:5 och 47:4.

³De två lägre har flera viktiga drag gemensamma med det emotionala eller, exaktare uttryckt: flera av de egenskaper och sätt att vara som kännetecknar känslofunktionen härrör från detta lägre mentalas samverkan med och beroende av det rent emotionala begäret. Detta lägre mentala kan heller aldrig frigöra sig från detta beroende utan förblir bundet av det. De två högre kan däremot göra sig fria från och oberoende av det emotionala.

⁴Det emotionalt-mentala (47:6,7) har en tendens till insnävning, till att beakta bara ett faktum, en faktor, eller ett fåtal sådana i taget. Detta beror på dels den lägre mentalmaterialets tyngd och tröghet, exaktare: ringare dynamisinhåll, dels dominans av det emotionala, vilket har just tendensen till trånghet, fanatism, i synnerhet i det lägre och påverkat av sjätte departementet, som särskilt gör sig gällande i sjätte molekylarslaget (47:6). Det högre mentala (47:4,5), som kan frigöra sig från beroendet av det emotionala, kännetecknas av motsatsen, nämligen tendensen till perspektiv, synsättets vidgande genom beaktande av allt fler fakta och faktorer och dessas insättande i fler och riktigare sammanhang till skillnad från det lägre mentalas tendens att se varje företeelse såsom isolerad, absolutvärdenas ömsesidiga balansering – långa tankar. 47:4 betyder allt snabbare uppfattning av allt fler samhöriga tankar i dessas relationer, tills det kausala (47:3) erövrats, vilket uppfattar mängder av riktiga (med verkligheten överensstämmande) relationer liksom belysta med en enda blix.

⁵Man ersätter lägre slags tänkande med högre slags i en process, som går igenom flera stadier. Första stadiet är att förstå och uppskatta skillnaden mellan lägre och högre slags tänkande genom att kontrastera de båda mot varandra. På detta första stadium behöver man hjälp, och esoteriken ger denna genom att tillhandahålla många exempel på högre, perspektiviska sätt att se på problem och visa hur de vederlägger lägre, formativa sätt att förhålla sig till problemen.

⁶Andra stadiet är att jämföra många perspektivideer med varandra och med motsvarande mer begränsade, formativa tankar. Vid sådana jämförelser framstår grundläggande strukturer, metoder, redskap hos det högre tänkandet.

⁷Tredje stadiet: Genom att gång på gång, återkommande, betrakta sådana tankestrukturer och -redskap kan den tänkande med tiden förvärva dem, så att han själv aktivt använder dem. Ju mer han gör detta, desto mer kvalitativt blir hans tänkande. Han upptäcker allt fler sådana strukturer på egen hand. Nu är han självaktiv, självinitierad i sitt tänkande och kreativ, skapande.

⁸Skapande verksamhet, som Alice A. Bailey talar så mycket om, är i själva verket förmågan att vara avsiktlig i det mentala, att tänka självinitierade tankar, att ställa upp flera alternativ och avsiktligt välja det mest ändamålsenliga. Det har intet att göra med ”kreativitet” i vedertagen mening, vilken är emotional-mental fantasi.

⁹Det är en mycket stor skillnad mellan perspektivtänkandet, 47:5, sådant det yttrar sig, när det påverkas av och söker nerdimensionera verklighetsideer, kausalideer, till exempel vid studiet av esoterik, och sådant det yttrar sig, när det sysslar med förstajagets fiktioner i filosofi, teologi och vetenskap. Att mentaltänkandet är av högre slag medför inte i sig att det bättre än lägre slags mentaltänkande överensstämmer med sanning eller verklighet. För att göra det måste detta högre slags tänkande riktas mot esoteriska ideer och samtidigt aktivt eliminera fiktioner eller enkelt uttryckt: aktivt söka sanningen och lika aktivt bekämpa lögnen.

¹⁰Högsta mentalitet, 47:4, inser genom eget tankearbete att teologi, filosofi eller vetenskap inte kan lösa tillvarons problem, inte kan formulera en hållbar världs- och livsåskådning.

¹¹Det finns en överensstämmelse (analogi) mellan de fyra mentalmedvetenheterna och de fyra lägsta solsystemvärldarna med deras medvetenheter, så att 47:7 svarar mot det fysiska (49), 47:6 mot det emotionala (48), 47:5 mot det mentala (inklusive kausala, 47) och 47:4 mot det essentiala (46). Analogin visar sig bland annat däri att 47:7-tänkandet upptas av det fysiska, det konkreta, ofta fastnar på formen, det formella uttrycket (varav termen ”formativt tänkande”); att 47:6-tänkandet (principtänkandet) är ett utpräglat emotionaltänkande, som tenderar att absolutifiera i antingen–eller, svart–vitt, 100 procent – 0 procent, motsvarande det emotionalas dikotomisering (tudelning) i kärlek–hat, attraktion–repulsion etc., och att detta slags tänkande särskilt används för att rationalisera känslostyrda ideologier, religioner etc., samtidigt som det inte förmår genomsåda egna fantasier; att 47:5-tänkandet (perspektivtänkandet) motsvarar värld 47, den första värld som är i kontakt med andratriaden, och är det första rena mentaltänkandet, som just därför kan styra hela emotionaliteten, också högsta slagets fantasi (48:2); och att 47:4-tänkandets strävan efter syntes genom sammanfogning av system motsvarar det essentiala (46), är mental yttring av enhetssträvan, insikten att ”allt hänger ihop”, är det mentaltänkande som bäst förstår det essentiala.

¹²Nödvändigheten av att aktivera högre mentalmedvetenheten framgår även av faktum att endast mentaljag kan antagas till lärjungar till planethierarkin.

¹³Perspektivtänkandet har 49 underavdelningar, från 47:5:7:7 som det lägsta till 47:5:1:1 som det högsta. Dessa 49 aktiveras efterhand, begynnande som alltid i evolutionen nedifrån det lägsta. Dessa 49 indelas i 28 lägre (47:5:7:7 – 47:5:4:1) och 21 högre (47:5:3:7 – 47:5:1:1). Man kan säga att de allt högre slagen av perspektivtänkande möjliggör allt finare, exaktare, bredare och djupare förståelse av relationer och samband, varvid i stort sett gäller att de 28 lägre slagen är begränsade till den förståelse som mentalideerna själva möjliggör, medan de 21 högre slagen dessutom medför en allt bättre förståelse för kausalideer i dessas nerdimensioneringar. (Se även 8.16.8!)

¹⁴Också nerdimensionering är relation, så att man för att förstå nerdimensionering måste kunna tänka relativistiskt–perspektiviskt (47:5). Exempel: Man kan inte säga att solsystemisk eter (49:1-4) och kosmisk eter (43–46) är identiska, alldeles lika. Man kan heller inte säga att de är fullständigt icke-identiska, alldeles olika. Det finns en relation dem emellan, nämligen däri att solsystemisk eter är nerdimensionering av kosmisk eter. Därav följer också flera viktiga egenskaper de två har gemensamt.

¹⁵Allt tänkande, som bygger på eller utgår från system, är inte utan vidare systemtänkande, men det omvända gäller: allt systemtänkande är tänkande med system. Skillnaden ligger i huruvida delen tagits ur en helhet och betraktas såsom skild från denna eller om delen uppfattas både såsom sådan och såsom infattad i helheten, i sina relationer till alla andra delar.

¹⁶Högre mentalutveckling betyder helt enkelt högre mentalaktivering, aktivering av flera olika högre slag av mentalmedvetenhet, högre slag av tänkande, vilka till sin natur lätt frigör sig från det emotionala och behärskar detta. Det är nämligen först när individen är självaktiv i de högre slagen av mentalmedvetenhet, som dessa ingår i individens förståelse. Ett förstadium till aktiv behärskning av ett högre slag av mentalitet är förmågan att uppfatta och uppskatta perspektivideer. Strävan att själv resonera perspektiviskt, själv formulera esoteriska sanningar

(inte fiktioner!), rätt återge kunskapen med egna ord – allt detta aktiverar perspektivtänkandet.

¹⁷Grundläggande för denna högre mentalitet är att det mentaliserar begreppen, medan det är lika kännetecknande för den lägre mentaliteten att det nöjer sig med emotionala eller emotionaliserade begrepp. Hos ett emotionaliserat begrepp är känsloladdningen, positiv eller negativ, för eller emot något eller någon ("kärlek" eller "hat") det grundläggande, viktigaste och ofta det enda. Denna känsloladdning är det enda som behövs för att driva till fysisk handling, och det lägre, emotionaltänkandet är just huvudsakligen riktat mot fysiska världen och handlandet i denna. Från det fysiska mottas sinnesintryck, som omedelbart förknippas med övervägande positiva eller negativa känsloladdningar. Dessa kan genast driva till handling, utan att den psykiska aktiviteten dessutom behöver flyttas upp i det mentala, som med sitt långsamma betraktande endast kan fördröja den nödvändiga handlingen. Därför är det rent mentala, reflektionen, vanligen urkopplat ur kretsen och erhålls i stället den kortare och handlingseffektivare kretsen: intryck – reaktion – handling.

¹⁸Också när det inte föreligger något behov av att handla är det denna kortare krets som automatiskt aktiveras. Den har blivit vaneautomatiserad. Människan har då vant sig vid att inte tänka, inte reflektera.

¹⁹Just på grund av det lägre mentalas direkta samband med det fysiska och det emotionala brukade förr de, som ville aktivera det högre mentala och det kausala, leva fysiskt överkänsliga liv, ägna sig enbart åt kontemplation av esoteriska och andra intellektuella problem, för att avhålla sig från att onödigtvis återaktivera det lägre mentala såsom det till handling mera drivande mentala.

²⁰På ett förberedande stadium av det högre mentalas aktivering förstår individen resonemang, argument och ideer som uttrycks i dessa högre slag, värderar dem såsom bättre än lägre mentalmedvetenhets resonemang och ideer, dras till studier där sådana uttrycks, särskilt studier i esoterik, men har svårt att självständigt formulera sitt tänkande perspektiviskt och systemiskt. Men i samma mån som han anstränger sig att självständigt göra detta, i början efter mönster som han hämtar ur litteraturen och från lärare etc., i samma mån ökar med tiden hans förmåga. Den passiva förståelsen måste till sist följas av aktiv förmåga. Det är liksom att först passivt förstå ett främmande språk någotsånär för att sedan självaktivt kunna använda det och med tiden förkovra sig allt mer i det.

²¹Att efter hand bemästra en hel rad högre slags tankestrukturer kan liknas vid att förvärva och lära sig använda en hel rad olika slags former, i vilka bestämda plastiska figurer kan gjutas, varvid det som "gjutes" i formarna är tankar, ideer. Tack vare att formen är så byggd att den återspeglar verkligheten, hamnar ideerna på sina rätta platser i den. Förutsättningen för att detta faktiskt skall ske är att de ideer, som läggs i formen, är idel verklighetsideer. Då fås de större, sammansatta idéstrukturer som blir mentala motsvarigheter till kausalideer. Tänkar-lärjungen, som så arbetar med formen, måste givetvis ha klart och riktigt uppfattat dessa ideer, som han låter ingå i formen. Om han missuppfattat dem eller har en mindre klar uppfattning av dem, kan detta formbyggande inte få sin fulla effekt. Men om arbetet med formen lyckas, kan denna mentala motsvarighet till en kausalidé attrahera denna genom frändskapsbegär. Om så sker, uppstår en förbindelse mellan det lägre, mentalbegreppet, och det högre, kausalidén. Byggandet av bron från det mentala till det kausala sker just genom tusentals sådana små förbindelser. "Varje steg av vägen måste lärjungen själv vandra, varje sten i bron måste lärjungen själv infoga."

²²Många esoterikstuderande har haft en ofullständig förståelse av det mentalas utveckling till kausalt. Denna förståelsens ofullständighet har varit rotad dels i deras tidigare erfarenhet av mystik och kvarvarande tendenser till denna, dels i okunnighet om grundläggande esoteriska fakta. Mystiken har varit ett nödvändigt stadium men är i sig otillräcklig. Hade det räckt med mystik för att nå femte naturriket, hade vi inte behövt esoteriken, hylozoiken.

²³Förmågan att uppfatta verklighetsideer oberoende av formen och att avvisa fiktioner

oberoende av formen yttrar sig på två sätt: välkomna sanningar även när de inte förkunnas av auktoriteter, ”mästare”, avvisa fiktioner även när de förkunnas av föregivna ”mästare”.

²⁴Förmågan att mottaga och frambringa vibrationer i högsta mentala molekyllagret (47:4) medför systemtänkande, en övergång till kausaltänkande eller kausalintuition. Det är snarast en konkretisering av kausalideer, vilka upplöses i mentalintuitioner, i hela tanke-system. I det lägre tänkandet ser man icke skogen för bara träd. Det blir mestadels ett planlöst, osammanhängande irrande på måfå bland principer utan enande band. Det blir absolutisering av relativiteter. Företeelser lösslits ur sina livssammanhang, detaljer granskas, som om de vore det hela.

²⁵I mentalvärlden tänker vi med tankeformer, i kausalvärlden blir verkligheten medvetenhetens innehåll. Här ligger den riktiga skillnaden mellan form och innehåll, som filosoferna alltid missförstått. Ideerna har sin giltighet oberoende av sin utformning i filosofernas princip-tänkande. Att mentalideernas former motsäger varandra, när formen är bristfällig, är icke förnuftets fel, utan konstruktörens fel.

²⁶Att tänka långa tankar är att självinitierat verka, arbeta i mentalvärlden. Ju mer man kan självinitierat verka och arbeta i mentalvärlden, desto mer kan man vara icke-identifierad med sina egna tankeformer. Och ju mer man kan vara icke-identifierad med sina egna tankeformer, desto bättre blir den grund man därmed lägger för självmedvetenhet i det kausala. Icke-identifiering med det mentala är både förutsättning för och driver fram självmedvetenhet i det kausala.

²⁷”Omvänd aktivering” av mentalviljan: När man äger mentalvilja, räcker det att klart förstå vad som är det rätta och nödvändiga för att också göra det, utan behov av emotional påverkan och drivkraft. Omvändningen består alltså i att allt mer, allt oftare, handla rätt utan det emotionala som pådrivande impuls, med enbart mentala insikten såsom drivkraft. Därmed aktiveras i praktiken mentalviljan.

²⁸Först när människorna klart har förstått medvetenhetsutvecklingens faktum – att de lever inte bara detta liv utan har levat många och har många framför sig, att de i kommande liv får fortsätta att aktivera sin medvetenhet och att denna medvetenhetsutveckling är livets mening – först när de klart förstått detta kommer de att bli intresserade av att systematiskt och metodiskt aktivera sin högre mentalmedvetenhet. Så länge människorna sitter kvar i antingen fysikalism eller exoterisk religion, kommer de inte att göra några viktigare ansträngningar i denna riktning, ty vad skall dylika tjäna till, när, såsom de tror, de har bara detta enda jordeliv?

8.7 *Det mentalas frigörelse från det emotionala*

¹Det emotionala tillför intet av betydelse för verklighetsuppfattningen, är ingen kunskapskälla. Dess betydelse ligger däremot i att ge drivkraft för handlandet. Utan känslomotiven, utan emotionala reaktioner, vore människan på emotionalstadiet överksam, passiv, i fysiska världen. Det mentala är i sig fritt från varje slags reaktion och kan därför inte driva individen till handling, så länge han befinner sig på emotionalstadiet. Annorlunda uttryckt: den rent mentala förståelsen för nödvändigheten av att handla på visst sätt (eller avstå från att handla) i en given situation kan på emotionalstadiet inte göra sig gällande med tillräcklig kraft mot de emotionala drivkrafterna, utan besegras av dessa. Först på mentalstadiet, och dessutom på detta stadiums högre nivåer, vinner mentalviljan genomgående över emotionalviljan. Denna mentalvilja, som alltid är självaktiverad av individen själv, är en insikt om handlandets (eller avståendets) ändamålsenlighet, en insikt så klar och så övertygande att den vinner också över den attraherande emotionalitetens motiv (sentimentalitetens illusioner om den goda viljan, meningslös självupppoffring, objektivt sett missriktad ”hjälp” osv.)

²Så länge individens tänkande sker i emotionalhöljets involverade mentalmolekyler och icke i mentalhöljets mentalmolekyler, så länge saknar han också i stort sett förmågan att tänka utan föregående emotional impuls, förmågan att tänka självinitierade mentala tankar oberoende av det emotionala. Detta visar sig bland annat i att i kampen mellan emotionalt och

mentalt det emotionala vinner, att det emotionala inte bara sätter i gång tanken utan också avbryter den, nämligen i de fall, där det emotionala vill gå i en annan riktning än mentala tanken skulle ha valt: ”Det här känns inte bra.” Det är därför mentalsystemet behövs såsom stöd för ännu svaga tanken att leda individen rätt.

³Det lägre mentala, 47:6,7, kan behärska det lägre emotionala, så att 47:7 behärskar 48:6,7 och 47:6 behärskar 48:4,5. Men detta lägre mentala kan inte behärska det högre emotionala, 48:2,3, utan är värnlöst gentemot dess fantasi- och önsketänkande. Däremot behärskar det högre mentala, 47:4,5, det högre emotionala. I själva verket räcker det för detta att ha aktiverat perspektivtänkandet, ty detta, 47:5, behärskar 48:3 och 48:2. Detta innebär att det högre mentala kontrollerar fantasin och går utöver denna, blir oberoende och ointresserat av denna. I synnerhet gäller detta det högsta mentala, systemtänkandet, 47:4, som överlämnat åt 47:5 att kontrollera fantasin och för egen del söker sig till andra aktiviteter, nämligen att sträva efter kontakt med det kausala. Skapande fantasi måste för systemtänkandet, i takt med att detta aktiveras till växande styrka, te sig alltmer såsom något som måste överges, övervinnas, rent av något ont, eftersom i medvetenhetsutvecklingen det onda är alla lägre, övervunna nivåer och i all synnerhet det närmast lägre, det som senast har övervunnits och som just därför fortfarande kan utöva en viss dragningskraft nedåt.

⁴Frigörelsen från känslotänkandet, önsketänkandet, trostänkandet, kan beskrivas såsom en process, som genomlöper flera stadier. På de tidiga stadierna är tänkandet mycket svagt utvecklat och därför helt behärskat av begäret. Sedan mentaliseras begäret allt mer och förvandlas därunder först till känsla och sedan till fantasi. Denna kan inte kontrolleras med det lägre mentala (47:6,7) utan först med det högre mentala (47:4,5). Detta högre mentala kan i sin tur först komma i kontakt med det kausala (47:2,3) och sedan, när detta aktiverats så mycket att människomonaden kan vara självaktiv i det, styras av detta kausala.

⁵Intelligens är förmågan att använda redskap ändamålsenligt, att inte användas eller behärskas av dem. För den intelligenta människan är det emotionala ett redskap, inte en serie tillstånd som hon behärskas av. Hon använder den rena emotionala energin, då denna är befriad från förföriska illusiviteten, såsom handlingspådrivare.

⁶De flesta av de läror, som sprids i vår tid såsom varande ”esoteriska”, är egentligen inte esoteriska, utan är fantasikonstruktioner, alster av emotionalism. Ett framträdande drag i deras emotionalism är att de är uppbyggda på tron på effektiviteten av rena fantasimetoder för självutveckling, metoder som sägs ha en snabb verkan, metoder som inte förutsätter utvecklandet av högre slags tänkande utan i stället förlitar sig på fantasi och visualisering. Men det finns inga sådana genvägar till kausalmedvetenhet. Det är inte möjligt att utveckla kausalmedvetenheten i någon större utsträckning, förrän man utvecklat de högre slagen av mentalmedvetenhet (47:5 och 47:4). Och dessa högre slag av mentalitet måste förvärfvas på det enda möjliga sättet, det vill säga genom att övas, brukas, tillämpas med ökande insikt och förståelse.

⁷Fantasiläror, emotionala läror sprider sig och växer därför att de vädjar till fantasi- och känslomänniskor, och dessa utgör flertalet ”sökare” i en mänsklighet, som befinner sig på emotionalstadiet. Dyliga läror tillgodoser deras begär som inte kan göra verkliga tankeanstängningar, som är mentalt lata. Men högre mentalt tänkande kan inte utvecklas utan intellektuellt hårt arbete, ihållande strävan att rikta uppmärksamheten inifrån tankecentret.

⁸Visionär fantasi kan i begränsad omfattning ersätta exakt kunskap, men bara vad materieaspekten och rörelseaspekten beträffar. Exempelvis kan den som ej har exakta astronomiska uppgifter och ej förmår beräkna planetbanor, likväl göra sig en fantasivision av planeternas omlopp runt solen. Men i medvetenhetsaspekten är fantasin oduglig som kunskapsmedel. Högre medvetenhet kan inte åskådliggöras med av fantasin skapade bilder, utan måste upplevas och brukas för att förstås.

⁹Emotional klärvoajans är ett hinder för mentalmedvetenhetens utveckling. Alla klärvoajanter har sinsemellan olika uppfattningar och åsikter, medan däremot alla kausaljag har samma

uppfattning av materiella verkligheten.

¹⁰Allteftersom en människa lyckas hålla sig uppe i högre mentala (47:5 och 47:4) tillstånd och i dessa tillstånd lyckas aktivera kausalmedvetenheten, inrätas hennes mentalhölje med kausalhöljet och involveras kausalmaterial från kausalhöljet i mentalhöljet.

¹¹Ju mer kunskapen ökas, tankeförmågan utvecklas och därmed förmågan att använda kunskapen, desto mer utsätter intellektet trossatserna för kritisk granskning.

¹²Människans genomskådande av och frigörelse från emotional ”esoterik”, rättare: kvasi-ockultism, främjar hennes förståelse av och närmande till mentala hylozoiken. Detta är den pedagogiska sidan av saken. Psykologiskt motsvaras den av mentalhöljets frigörelse från sammanvävnaden med emotionalhöljet och närmare anknytande till kausalhöljet.

¹³Övervinnandet av moralismen ingår i frigörelsen från illusionismen, till exempel icke moraliskt värdera i samhället verksamma utan i stället se till vad de faktiskt åstadkommer, om deras insats är i linje med eller mot medvetenhetsutvecklingen, om deras åtgärder medverkar i eller motverkar denna. En individ kan vara i samtidens och omvärldens ögon moraliskt ”god” men i verkligheten, objektivt sett, arbeta emot medvetenhetsutvecklingens närmaste mål, medan en annan på motsvarande sätt kan allmänt värderas såsom moraliskt ”dålig” men i verkligheten arbeta för detta mål. Att delta i det moraliska värderandet innebär att identifiera sig med hithörande moralismer, och det betyder att mekaniskt godtaga dessa illusoriska och fiktiva värden i stället för verkliga, högre, med livslagarna förbundna värden. Att se dessa individer såsom aktiva element i större processer och snarare värdera dessa – men inte efter vad man mekaniskt, moraliskt ”tycker om” eller ”inte tycker om” – utan i enlighet med hur de överensstämmer med de större evolutionsplanerna – detta är att frigöra sig från hithörande identifiering.

8.8 Begreppens mentalisering

¹Utmärkande för mentalutvecklingen är strävan efter allt större begreppsklarhet. På ett första stadium nöjer sig mentalmedvetenheten med att varje begrepp i och för sig självt är klart uppfattat. Men när genom perspektivtänkandets uppvaknande insikten ökar om att allting består i relationer, inses också att begreppen måste relativeras, det vill säga sättas i relationer till varandra. Allt eftersom perspektivtänkandet stärks och fördjupas, förmår det sätta in allt flera begrepp i relationer med varandra. Det är detta expanderande nät av inbördes sammanhängande, med varandra relaterade begrepp, som är systemet.

²Det är en mycket stor skillnad mellan känslotänkandets ”metod” att samordna begrepp och ideer, draga slutsatser osv. och det rena mentaltänkandets metod, när individen vid sin tillämpning av denna dessutom bygger på förståelse av och sakkunskap i ämnet. Känslotänkandet har en stark tendens att uppfatta skilda begrepp och ideer såsom samhöriga med varandra, om blott de till begreppen knutna känsloladdningarna ”känns lika”, eftersom för känslotänkandet det är dessa känsloladdningar som står i förgrunden och ofta tar upp hela intresset. Det rena mentaltänkandet däremot ser i första hand till begreppens idéinnehåll. Detta förklarar hur det kommer sig att många personer, som läst både hylozoiken och någon modern ”kanaliserad” lära kan tro och påstå att det rör sig om liknande läror, båda av esoterisk natur, ett påstående som för esoterikern röjer okunnighet om såväl hylozoiken som de ”kanaliserade” läroren. En naturlig konsekvens av denna känslans dominans över tanken blir att känslotänkandet kan misskänna verkliga esoteriska läror, när sådana är klädda i en dräkt som inte överensstämmer med det slags känsloladdning som det vant sig vid att uppfatta såsom ”esoteriskt”, eftersom ”det inte känns rätt”. Mentaliseringen av begreppen motsvaras i materiaspekten av mentalhöljets frigörelse från emotionalhöljet. Begreppens allt bättre överensstämmelse med hylozoiken motsvarar mentalhöljets närmande till kausalhöljet.

³Mystikern har en tendens till begreppsutlösning. Denna tendens drivs av hans avsky för begreppsklarhet, instinktivt uppfattad såsom hinder för fantasins expansion i ”det gränslösa”.

⁴Klara begrepp delar upp och delar in, sätter gränser, klargör med dessa gränssättningar vad

som är verkligt och överkligt, sannolikt och osannolikt, möjligt och omöjligt, vad som kan göras på ett visst högre stadium av utvecklingen men inte på ett lägre etc. Alla dylika indelningar av medvetenheten i olika lägre och högre slag liksom indelningen av medvetenhetsutvecklingens process i allt högre stadier är obehagliga eller ointressanta för mystikern, som drivs av en enhets- och gränslöshetskänsla för vilken alla uppdelningar är främmande, och han avvisar alla dylika resonemang med uttalanden såsom ”vi kommer alla från detsamma och vi går alla mot detsamma”, vilket i och för sig är sant men ändå lämnar oförklarad hur det kommer sig att alla inte går tillsammans eller når målet samtidigt.

⁵Människor nöjer sig med mental oklarhet, därför att de inte vet något om medvetenhetsutvecklingen. Korollariet till det just sagda: Så snart människor fattar allvarligt intresse för medvetenhetsutvecklingen, kan de inte längre nöja sig med mental oklarhet, utan börjar sträva efter begreppsklarhet.

⁶Man övervinner gradvis tendensen att emotionalisera begreppen genom att ständigt sträva efter begreppsklarhet, aldrig nöja sig med oklara uppfattningar. Vidare arbetar man genom att alltid sträva att sätta in begreppen i sina av verkligheten bestämda sammanhang. Emotionalisering av begreppen är nämligen en företeelse som trivs särskilt när ord och uttryck används isolerat, lösryckta från den verklighet de hänför sig till.

⁷Mentaliseringen av begreppen börjar med att man vid alla de tillfällen, där omedelbar handling inte är påkallad, avsiktligt lägger in en utvärderande paus mellan mottagande av intryck och reaktion. Reaktionen kan då ofta alldeles utebli, ersatt av reflektion. Man behöver förvärva en tillräcklig erfarenhet och förståelse av de emotionala mekaniska och automatiska reaktionernas dumhet och ändamålslöshet för att stärka sin motivation att arbeta på att göra dem maktlösa.

⁸Närmast ges ett exempel på emotionalisering av ett esoteriskt begrepp, nämligen termen ”inrätning” och hithörande begrepp, vilket är centralt för förståelsen av hur monaden övergår från förstatriaden till andratriaden. I en fotnot till den svenska översättningen av Alice A. Baileys bok *The Rays and the Initiations* utvecklade översättarna följande resonemang till förklaring av varför de i stället för termen ”inrätning” valt ”inlänkning” att återge engelska originalets ord, ”alignment”: ”Enligt lexikon betyder *alignment* ’placering i rak linje’ och även det mer militäriska ’uppställning på linje’. I princip skulle man alltså kunna säga att den som har uppnått ’alignment with the soul’ har lyckats att ’rätta in sig i själsledet’. Och därmed skulle ett begrepp som inrätning (underförstått i ’det led’ som en högre realitet som själen eller monaden ’kommenderat fram’) vara en tänkbar översättning av *alignment*. Men detta ger en olycklig auktoritär vinkling av processen. Det begrepp som fortsättningsvis någorlunda konsekvent kommer att användas som översättning av *alignment* blir därför istället *inlänkning* för att betona det moment av frihet som finns.” *Strålarna och invigningarna*, s. 18

⁹Mot detta resonemang måste invändas att om termen ”inrätning” har bibetydelsen av auktoritet, så är det ingalunda någon ”olycklig vinkling” utan tvärtom själva poängen och avsedd som sådan. Monaden, väl centrad i kausalhöljet, ”själen”, gör mycket riktigt sin vilja gällande gentemot inkarnationshöljenas, så att det är helt i sin ordning att den ”kommenderar fram” dessas lydighet. Vad vore det annars för mening med att monaden överginge till högre höljen, om den därefter icke kunde fullt ut styra alla de lägre höljen den lämnat men ändå behåller såsom redskap? Översättarnas resonemang om ”det moment av frihet som finns” är i sammanhanget irrelevant, ty inkarnationshöljena skall ingen frihet ha, sedan monaden definitivt tagit sin boning i kausalhöljet. Monadens frihet i och genom kausalhöljet måste betyda inkarnationshöljenas fullständiga lydighet. Men tydligen är för de känslotänkande alla begrepp om lydighet och auktoritet fränstötande, oavsett vad de avser. De synes icke ha nåtts av mentala insikten att det högres frihet förutsätter såväl detta högres auktoritet som det lägres lydighet.

8.9 Förverkligande

¹Förverkligandet går från det mentala via det emotionala till det fysiska eller enkelt uttryckt: det jag förstår (mentalt) kan jag lita till, ”tro på” (emotionalt), och det jag litar till kan jag arbeta och kämpa för (fysiskt).

²Om antahkarana byggs rätt, går det från båda hållen: uppifrån ner och nerifrån upp. Om byggandet är rätt, visar det sig i såväl klar förståelse av verklighetsideerna och lika klart avvisande av fiktionerna och lögnerna som i fysiskt förverkligande, skicklighet i handling.

³Om förvärvet av de tolv essentiala egenskaperna är på riktigt, visar människan dessa egenskaper i det fysiska. Annars rör det sig om självbedrägeri. Allt måste förverkligas i det fysiska.

⁴Fantasin kan inbilla människan vad som helst, ty den kan skapa imitationer av alla högre förmågor. Dessa imitationer bedrar emellertid inte dem som äger de verkliga förmågorna. Viktigare sådana är mod, rättrådighet, högre mentalt tänkande, parat med eminent verklighetsuppfattning som utmönstrar illusionerna, och kausalt tänkande (förmåga att uppfånga och mentalt återge kausalideer). Ingen kan bedraga de förstående med att låtsas äga dylika förmågor. Ingen, som saknar någon av de nämnda egenskaperna och förmågorna, kan inför de förstående, de invigda, låtsas vara en av dem. Därtill finns många fler, här ej uppräknade kännetecken, vilkas avsaknad för de förstående avslöjar varje tilltänkt bedragare.

⁵Om aspiranten tror sig ha haft framgång i att bygga antahkarana men inte märkbart visar förbättring av mental förmåga, är det bara inbillning han sysslat med. Han måste visa sig förmögen att i det fysiska uttrycka sin förbättrade förmåga att tänka och mottaga verklighetsideer.

⁶En förmåga, som skiljer lärjungen från aspiranten, är förmågan att lätta lärarens börda. Alltför många aspiranter är alltför länge mera belastning än tillgång.

⁷Aspiranten gör vad han kan. Lärjungen gör vad han skall; och kan han ännu inte, anstränger han sig till det yttersta att förvärva den nödvändiga utrustningen.

⁸Liksom djurmonaden måste göra en yttersta ansträngning inifrån sin emotionala och mentala medvetenhet för att kausalisera, måste människomonaden göra en yttersta ansträngning inifrån sin kausala medvetenhet för att essentialisera, bli ett essentialjag. Rätt ansträngning är denna ansträngning inifrån kausalmedvetenheten.

⁹Innan kausaljaget fulländats, kan det fortfarande råda obalans mellan ida- och pingalaenergierna i individens eterhölje. Kausaljaget måste kunna balansera dessa båda energier, kunna gå ner helt och fullt i det fysiska, förverkliga i det fysiska, utan att för den skull förlora idén ur sikte. Därvid använder kausaljaget sushumnaenergin, något som först kausaljaget förmår. Detta betonas än mer i vår nya tidsålder, vattumannens, som sammanfaller med sjunde strålens herravälde.

8.10 Objektivisering

¹Kausaljaget förvärvar objektiv medvetenhet i alla människans världar (47–49). Att sträva efter objektivitet, att anstränga sig att övervinna subjektivism är därför förformning inför aktiveringen av kausalmedvetenhet. Objektivisering är övervinnande av subjektivismen.

²Subjektivism visar sig i tron på existensen av fiktiva alternativ. Exempel: ”Denna undervisning passar inte mig”, som om det finnes någon annan. Exemplet skolregler: att det vid sidan om de två enda verkliga alternativen – 1) jag vill lyda skolregler och 2) jag vill inte lyda skolregler och måste därför lämna skolan – skulle finnas ett tredje: 3) jag kan genomdriva att skolan ändrar skolregler enligt mitt godtycke.

³Aspiranten uppmanas att akta på att inte missa gynnsamma tillfällen, vilka i många fall inte återkommer på mycket länge. Det är ett kännetecken på rådande subjektivismen att individen automatiskt antar att dylika tillfällen bara infinner sig när han så önskar eller också att han kan handla som honom behagar, oberoende av om rätt tillfälle föreligger.

⁴Annat typiskt utslag av subjektivism är att söka bedöma eget framåtskridande efter egen godtycklig måttstock i stället för efter objektiva krav. Förutsättningarna för passerandet av de olika initiationsgraderna är dylika objektiva krav.

⁵Subjektivism yttrar sig även i tendensen att bestämma egen arbetsinsats efter vad man önskar eller kan göra i stället för enligt vad behoven objektivt fordrar.

8.11 Arbetet på tre linjer

¹Talesättet i esoteriska skolor, ”personligheten har knappt någon rätt att ens existera här”, betyder att lärjungarna har att bygga arbetspersonligheten och i samma mån som de gör detta riva falska personligheten. På motsvarande sätt har lärjungen att utveckla lärjungens vara och avveckla aspirantens vara. Varje högre stadium har sitt utvecklings- och avvecklingsarbete, sitt byggnads- och rivningsarbete.

²Varje gruppmedlem har att övervinna alltför långt gången och ändamålslös individualism, som försvårar inlemmandet i gruppen och dennas arbete, samtidigt som gruppen avhåller sig från likriktande kollektivism. Insikten om den nödvändiga balansen mellan individualism och kollektivism hör till gruppens perspektivtänkande. Den djupnande förståelsen av livslagarna för frihet, enhet, självförverkligande och självaktivering underlättar att hålla denna balans.

³Vad tar jag med mig in i gruppen? Vad lämnar jag utanför? Detta urskiljande får inte vara mekaniskt bestämt utan måste vara bestämt av förståelsen för grupparbetets principer, lagar och regler.

⁴Kausaljaget arbetar troget och hängivet med och för den egna gruppen av invigda och lärjungar. Att på motsvarande sätt arbeta troget och hängivet med och för den egna gruppen, enligt skolprinciper och skolregler, är därför ett sätt att utveckla kausalmedvetenheten.

⁵Det går inte att arbeta esoteriskt, det vill säga arbeta för medvetenhetsutvecklingen, annat än i gruppen. Och gruppen måste arbeta esoteriskt, det vill säga följa skolprinciper, lyda skolregler; gör den icke detta, är den icke en grupp i esoterisk mening. Det som avgör huruvida gruppen är esoterisk eller inte, är således inte vad den gör, utan hur den gör det, vilken grad av kollektiv medvetenhet den äger och hur den låter denna komma till uttryck i handling.

⁶Var ett föredöme också för dig själv, inför dig själv, inom dig själv! Detta sammankopplas med det fenomen som iakttas av alla dem som försöker väcka medmänniskor till insikt och därvid utgår från dessas egen erfarenhet av sällsynta men högt värderade inre upplevelser, vilka inte varit bestämda av yttre faktorer såsom pengar, miljöombyte, andras uppskattning och belöning etc., utan uteslutande av faktorer hörande till själva medvetenheten, såsom glimtar av självmedvetenhet. ”Vet du att du kan gå från ett tillstånd, ditt nuvarande, där dylika upplevelser är sällsynta och inte kan framkallas av dig själv, till ett framtida tillstånd, där du själv kan avsiktligt, viljebestämt skapa, leva i sådana upplevelser och rent av ännu bättre? Vet du att det finns metoder för det?” Och människan griper inte erbjudandet! Men du är likadan, nämligen i alla de stunder, och de är många, när du själv nöjer dig med att leva i lägre tillstånd, tillstånd av lättja, sömn, drivande mellan allehanda meningslösa sysslor, trots att du vet att du har annat och bättre att göra. Du behöver inte peka finger åt någon annan. Ändra namnet och skådespelet handlar om dig!

8.12 Tjänande

¹Tjänande: förstajaget är egoistiskt, andrajaget är altruistiskt. Den rätta tjänande inställningen kommer av insikt om ansvar, tacksamhet, ödmjukhet. Alla dessa insikter är frukter av de första kontakterna med andrajagsmedvetenheten. Dessa insikter måste odlas, ständigt hållas vid liv genom att begrundas.

²Genom att förvärva esoterisk kunskap, bli mentaljag och kausaljag fjärrmar man sig icke från övriga mänskligheten. Man endast ytterligare ökar förmågan att tjäna mänskliga medvetenhetsutvecklingen, blir allt lämpligare redskap för Augoeides och planethierarkin.

³Det är icke fråga om att vilja bli fort frälst från reinkarnationerna, vilket just är tecken på motsatsen till självglömska, utan att kunna hjälpa andra till förståelse av verkligheten och förmåga att leva i överensstämmelse med livslagarna. Vi utvecklas snabbast genom att hjälpa andra att förverkliga livets mening. Det är osjälvisketens stora kompensation.

⁴Att avstå från egen utveckling för att i stället använda energierna på att hjälpa andra utvecklas innebär i längden ingen förlust. Dels kvittas gammal skuld, som alltid finns. Dels medför det enligt kompensationens lag snarare en snabbare utveckling än annars vore möjligt. Men den som tror sig egoistiskt vinna på dylik ”upppoffring”, förstärker egoismen. Enda rätta motivet är att man av sin vilja till enhet (”kärleken”) tvingas därtill, emedan man ”icke kan annat”. Denna vilja till enhet beror på att man kunnat tillgodogöra sig energin från de essentialmolekyler som planethierarkin öser ut över mänskligheten (symboliskt den så kallade välsignelsen). Dessa högre materielag tillhandahålls planethierarkin av särskilda uppsamlare av kosmisk energi (vilka på sanskrit kallas nirmanakayaer). De är källor, som ständigt flödar.

⁵Tjänandet är intet ”offer” utan grundat på insikten att alla är ett, viljan till enhet med alla man kan tjäna, en oemotståndlig drift att leva för alla, något oundvikligt och spontant utan tanke på egna jaget och dess utveckling. Det finns för andrajaget ingenting som kan kallas ”offer”, även om det kan te sig så för andra och därav beteckningen. Glömska av egna jaget innebär befrielse från beroendet av förstatriaden, senare andratriaden, därefter tredjetriaden och så vidare genom hela kosmos. Monaden måste tillgodogöra sig de olika slagen av medvetenhet och den möjlighet till förståelse av verkligheten de ger, med hithörande förmågor att rätt använda energierna, men detta gör monaden med tanke på att kunna bättre tjäna livet, icke med tanke på egna jaget. Detta är själva grundinställningen för alla i högre riken och förutsättningen för monaden i förstatriaden att nå andratriaden. Till detta hör naturligtvis insikten om var man bäst kan tjäna med sina små men växande förmågor, göra sin lilla och allt större insats för mänskligheten, evolutionen och enheten. Genom att troget tjäna i det lilla, där man befinner sig, förvärvar man de förmågor som möjliggör allt större insats. Detta hör till ödeslagen och det oundvikliga i själva evolutionsprocessen. Utvecklingstempot bestäms av viljan till enhet och dess målmedvetenhet och i övrigt av egenartens möjligheter till förvärv av förmågor. Alla i högre riken gör så gott de förmår utan tanke på förtjänst eller erkännande. De förmågor de förvärvar genom tjänande visar var de har att göra sin insats i manifestationsprocesserna.

8.13 Att kunna göra – viljans väckande

¹När man börjar arbeta, när man inträder i en skola, måste man redan lära sig att göra – inte mycket, men mycket bestämda saker: att iakttaga sig själv, att studera sig själv, försöka utmönstra vissa saker, försöka få till stånd kontroll över andra saker. Om man kan vara icke-identifierad, så är redan det begynnelsen av att göra. Om man kan avstå från att tala, när man är mekaniskt böjd för att tala, så är redan det att göra. Att göra begynner med att gå emot strömmen – först i en själv, i egna ting. Man kan försöka minnas sig själv. Sedan, när man börjar minnas sig själv, kan man erhålla vissa resultat och kommer man att se att man kan göra mera, men allt med avseende på en själv. Man kommer att kunna göra något åt negativa känslor, till exempel, och tänka på ett nytt sätt.

²Om vi försöker göra allt som vi uppmanas att göra och låta bli att göra allt som vi blir avrådda från att göra, så kommer vi att kunna göra något vi tidigare inte kunnat göra.

³I försöket att bli medveten är människans hela arbete hennes eget.

⁴Kunskap och självmedvetenhet är de båda förutsättningarna för att äga verklig vilja; det vill säga en vilja som är oberoende av begär eller något annat.

⁵Vilja är något relativt: det finns olika viljor på olika nivåer. En mekanisk människa, som aldrig tänker på utveckling, har endast en myckenhet små viljor, som är helt mekaniska. Hon hyser ett visst begär: en sida av henne vill göra något, och en annan sida fruktar att hon straffas, om hon gör det. Det uppstår en kamp mellan de olika böjelserna, och resultatet av

denna kamp kallar vi "vilja".

⁶Vi är många och har hundratals skenjag och hundratals "viljor". Om man vill utveckla en oberoende vilja, måste man bli en enda och medveten. Vilja är beroende av enhet och medvetenhet.

⁷Det är därför själverinringen är nödvändig. Själverinring är icke endast självmedvetenhet, den innebär också en viss förmåga att handla på visst sätt, att göra vad man vill.

⁸Om man arbetar för mycket med förståelse och kunskap och försummar viljan, så kommer ens vilja att bli svagare eller förbli sådan den är i stället för att växa sig starkare. Om viljan förblir outvecklad, kan utvecklingen av förståelsen inte hjälpa så mycket. Man kan förstå åtskilligt och ändå inte vara i stånd att göra något med det. Från allra första begynnelsen måste man alltså börja anstränga sig på allvar att utveckla viljan.

⁹Det gäller också att gå emot egenvilja. Dylik föreligger när till exempel någon ser att en människa inte vet hur man gör något och erbjuder sig att förklara men människan säger, "Nej, jag vill göra det själv", "jag vill bestämma själv", "jag vill inte lyssna på någon" och så vidare. Det är mekanisk vilja, i allmänhet byggd på felaktiga antaganden om en själv och ens erfarenhet. Egenvilja är självhävdelse. Om man jämför egenvilja med en normal handling, ser man att det alltid finns något trots i egenviljan – man vill göra något man inte borde göra.

¹⁰Egenviljan vill exempelvis tala, och man får inte tala om vissa saker, ty om man gör det, ljuger man bara. Det uppstår en kamp, och resultatet blir i enlighet med vilken av de två som vinner. Det enda sättet att kämpa emot egenviljan är att minnas det medvetna arbetet. Ställ dig själv frågan: Är det rätt från arbetets synpunkt eller ej? Detta är kamp mot egenviljan.

¹¹Själverinring är till intet gagn, om man inte erinrar sig arbetets mål och ens ursprungliga, grundläggande mål.

¹²Förutsättning för förvandlingen till andrajag: kontakt med Augoeides i meditation. Perspektivtänkande i detta: varken för mycket av underkastelse eller för mycket av självhävdelse.

¹³Viljan mäts i tid. Om vi en gång ger upp tre minuters mekanisk "vilja", kommer tre minuters medveten vilja att växa i morgon. Att uppge mekanisk "vilja" är inte en enda handling, det är en ständigt pågående process. En enstaka handling betyder inte något. Utgå inte från ytterligheter och svåra fall! Utgå från enkla, vardagliga fall! Att uppge mekanisk egenvilja betyder endast att minnas arbetet. På detta sätt lär du dig att skapa vilja; det är metoden att utveckla den.

¹⁴Teorin om slumpändelser är mycket enkel. Sådana inträffar endast när utrymmet är ledigt. Om utrymmet är upptaget, kan de inte inträffa. Upptaget av vad? Av medvetna handlingar. Om man inte kan åstadkomma en medveten handling, måste man åtminstone fylla utrymmet med avsiktliga handlingar. När alltså arbetet och allting därmed förbundet i sanning blir tyngdcentrum i människans liv, blir hon därmed praktiskt taget fri från slumpens lag.

¹⁵Att arbeta på att frigöra sig från slumpens lag är nödvändigt för varje aspirant, ty så länge han står under denna lag, kan mekaniska skeenden, tillfälligheter driva honom bort från undervisningen för längre tid. Den människa, som väsentligen är fri från slumpens lag, står i stället under ödeslagen; hon kan inte avvika från den väg hon skall vandra, åtminstone inte för längre tid.

¹⁶Den mänskliga individen, alltjämt stående under slumpens lag, är så oerhört likriktad att en utomstående iakttagare av mänskligheten inte skulle behöva draga slutsatsen att varje individ har en egen, självständigt arbetande hjärna utan i stället att människorna är passiva och som sådana styres i väldiga kollektiv av några få hjärnor utom individernas kontroll.

8.14 Övergången till andrajaget

¹Innan individen har utsikt att med framgång påbörja frigörelseprocessen, måste han ha genomskådat många illusioner och själv insett dessas livsoduglighet eller livsfientlighet. Ännu har mänskligheten icke insett sina emotionala illusioners och mentala fiktioners bedräg-

lighet. Rikedom (ägodelar), ära (berömmelse) och makt med åtföljande hatets livselixir är mänsklighetens drivfjädrar. Individen måste ha förvärvat tillräcklig livserfarenhet (uppnått den utvecklingsnivån) för insikten att människolivet på mänsklighetens nuvarande utvecklingsstadium icke är något åtråvärt. Han måste ha insett mänskliga livsokunnigheten och sin egen oförmåga, kunna "sälja allt vad han har för att köpa den oskattbara pärlan" (livsvisdomens pärla). Han måste ha förvärvat den livsinstinkt (resultatet av tusentals inkarnationers erfarenheter) som säger honom att "detta" ej kan vara livets mening och mål. Han blir då sökare och söker, tills han slutligen finner rätta vägen.

²Den som är nöjd med att leva i människans världar, njuter av, tror sig lära något av kultur- alstren, icke vill göra allt för att nå kausal- och essentialstadierna, har icke heller behov av tillspetsad målmedvetenhet.

³Hur andrajagsmedvetenheten erövrar: vårda det frö som redan finns. Detta frö är altruistiska känslor, önskan att tjäna, sanningskärlek, strävan efter kunskap, begynnande essentiala egenskaper – ingenting av detta härrör från förstajaget, utan allt detta kommer från det embryoniska andrajaget.

⁴Andrajagsmedvetenhet – kausalmedvetenhet, 46-medvetenhet och 45-medvetenhet – ger till skillnad från förstajagsmedvetenheten kunskap om tillvaron, självmedveten medvetenhetsgemenskap med andra och förmåga att förverkliga idealet, vilken är den verkliga visdomen.

⁵Vad människorna tycks ha svårt att lära sig inse i sin naiva individualism är att allt är kollektivt, att vi alla först och främst tillhör ett kollektiv, att utan kollektiv intet liv är möjligt och framför allt ingen utveckling. Minsta eftertanke borde kunna klargöra vad individen vore utan hjälp av kollektivet. Själva livet, allt vi får till skänks av livet, av civilisation och kultur, allt blir en skuld till livet, till kollektivet, en skuld som måste betalas.

⁶Planethierarkin behöver hjälp till att hjälpa mänskligheten. Utan medarbetare i det fysiska förmår den mycket litet. Mänsklighetens nödläge i alla avseenden är enormt. Största hindret för utvecklingen är härskande lögnidiologier, som vilseleder, brutaliserar, sataniserar mänskligheten, föder repulsionstendensen (hatet), förstärker egoismen och hagalenskapen, som berövar andra livets nödtorft. Levde människorna i harmoni med livslagarna, skulle det icke finnas någon nöd. Också "naturen" (de tre lägsta naturrikerna) skulle leva för att tjäna en mänsklighet, som levde för att tjäna i stället för att utnyttja den för egen självhärlighet.

⁷Intill år 1920 var lärjungaskap ett personligt förhållande mellan någon i femte naturriket och en utvald individ i fjärde. Efter år 1920 rör det sig om ett förhållande mellan ett 45-jag och en grupp individer. Förutsättning för lärjungaskap är alltså gruppgemenskap. Alla i gruppen står i telepatisk förbindelse med varandra. Gruppens uppgift är icke i första hand medvetenhetsutveckling, som snarare blir en automatisk procedur, utan gemensamt arbete av något slag för mänskligheten.

⁸Den som vill övergå till femte naturriket, får inhämta förutsättningarna härför: kontakt med sin Augoeides, planethierarkins syn på mänskliga utvecklingen, förvärv av erforderliga egenskaper och förmågor.

⁹Övergången till femte riket innebär att monaden, dittills centrad i förstatriaden, överflyttar till andratriaden. Den processen genomföres under en serie inkarnationer, varunder monaden undan för undan centrar sig i andratriadens tre enheter; såsom kausaljag i mentalatomen (47:1), essentialjag i 46:1 och superessentialjag i 45:4 (numera i tredjetriadens 45:1). Det antal inkarnationer som individen behöver för detta beror på hans målmedvetenhet, uthållighet och vilja till enhet.

¹⁰Förr var övergången från fjärde till femte naturriket en individuell process. En efter en hade nått humanitetsstadiets perspektivtänkande (47:5), så att han kunde läras förvärva kausalmedvetenhet (47:3). Emellertid inkarnerar numera så många klaner på humanitetsstadiet att individuell behandling icke längre är möjlig. Detta har medfört vissa förändringar. Kraven för lärjungaskap har samtidigt skärpts, så att individernas övergång till essential-

världen sker i grupp. Detta betyder att de måste gemensamt bidra till att forma en essential gruppsjäl i essentialvärlden.

¹¹Begynnande essentialmedvetenhet ingår i utvecklandet av kausalmedvetenhet, eftersom de olika slagen av högre medvetenhet inte är isolerade från varandra. De ökade fordringarna för lärjungaskap och avancemang inom planethierarkien har medfört att det icke så mycket är fråga om att bli kausaljag, essentialjag (46), superessentialjag (45) som fastmer att bli ett andrajag och därefter ett tredjejag. Det gäller att erövra alla tre medvetenheterna i andra-triaden och alla tre i tredje-triaden. Även om detta tills vidare måste ske i etapper, räknar man med att dessa följer så tätt på varandra, att alla tre medvetenheterna från början är levande realiteter, att det finns ”procenttal” av alla tre redan vid första steget. Att detta ställer ökade krav på såväl individen som på Augoeides, Protogonos och lärarna i planethierarkin, är givet.

¹²Innan planethierarkin antar en människa till lärjunge under någon av dess lärare, skärskådar den henne med avseende på förefintliga hinder. De allvarligaste hindren är dels ännu icke skördad dålig sådd, dels för litet procenttal av nödvändiga egenskaper, och dessa kan vara många.

¹³Lärjungen och den invigde fördjupar förståelsen av de essentiala egenskaperna. Till exempel uppfattar individen på emotionalstadiet offrandet enligt sentimentalitetens krav, vilket i stort sett innebär ett ändamålslost avstående från allt som ger njutning och behag. På mentalstadiet och med esoterisk kunskap om medvetenhetsutvecklingen och livslagarna inser individen att det handlar om offrandet av hela den integrerade personlighetens kapacitet till förmån för monadens centrering i kausalhöljet. På kausalstadiet inser individen att det är offrandet av kausalhöljet för monadens centrering i essentialhöljet. På båda dessa högre stadier inser individen att han offerar något lägre för att i stället få något omätligt värdefullare: en ojämförligt ökad kapacitet i alla avseenden. Men vad betyder offrande i dessa fall? Det betyder att individen ägnar alla sina krafter åt arbetet för medvetenhetsutvecklingen och enheten och därunder frivilligt avstår från allt som är honom till hinderns däri.

¹⁴Lika mycket som den kärleksfulla förståelsen är nödvändig för utvecklandet av kausalmedvetenheten, lika mycket är den sentimental kärleken ett hinder för detta.

¹⁵Utan jagets riktade uppmärksamhet, som är monadens egen medvetenhet, blir det bara inkarnationshöljens mekaniska aktivitet, och denna tillför monadens medvetenhetsutveckling ingenting. Ett liv som levs utan monadens egen självaktiverade medvetenhet, utan jagets egen reflektion, är från medvetenhetsutvecklingens synpunkt en meningslös inkarnation. Det blir en tomregistrering i monadens bokföring av sina inkarnationer. Hundra tomregistreringar i följd blir en enda, lång tomregistrering. Det säger sig självt att den individ, som vill bli ett kausaljag på tjugo till tolv inkarnationer, måste leva ett radikalt annorlunda liv, ett medvetet liv.

¹⁶Väl antagen till lärjunge i något liv, förblir individen lärjunge även i följande liv. Själv kan han vara ovetande om detta i sina senare inkarnationer. Emellertid kommer detta att ändras. Ty det är meningen att i framtiden alla lärjungar skall förvärva medvetenhetskontinuitet, så att de kan bibehålla sin självidentitet genom inkarnationerna. Detta blir möjligt genom den gemensamma överindividuella ”gruppsjäl” som lärjungarna tillhör.

8.15 Initiation

¹Initiation är en process, i vilken individen blir medveten om att vara en del av det hela, förvärvar högre världars medvetenheter och energier. Initiation innebär förvärv av gruppmedvetenhet.

²Talet om ”förberedelse för initiation” får inte skymma det i sammanhanget väsentliga, nämligen att initiation är det slutliga resultatet av individens, monadens, eget arbete, eget förvärv, eget förverkligande. Initiation kan icke undanhållas den som gjort sig färdig och värdig därför genom arbete för mänskligheten, medvetenhetsutvecklingen för enheten. Den särskilda förberedelse, som kandidaten måste göra för själva initiationen, den planethierarkins för-

rättning, vari monaden flyttas upp från en lägre atom till en högre i triadkedjan, är ett mindre arbete i jämförelse med allt det kandidaten utfört för helhetens bästa sedan närmast föregående initiation.

³Initiation betyder förvärv av ett högre slag av atommedvetenhet. Det är en förvärvad uppfattning av högre dimension och bemästrande av det som tillhör lägre dimension. Det finns alltså inalles 49 initiationer i kosmos. Varje högre atomslag innebär i medvetenhets hänseende fullständigt omtänkande i alla avseenden. Allt man betraktat såsom realitet visar sin relativitet. I idéhänseende kan man uttrycka saken så, att de lägre ideerna ingår i de högre, att varje högre idé innehåller alla lägre. Varje högre slag av atommedvetenhet innebär en fullständigt förändrad syn på tillvaron i alla avseenden, så att förvärvet kommer individen att känna sig som en idiot och att han alltid varit det. De tre aspekterna (materia, vilja och medvetenhet) blir i varje högre grad något så radikalt nytt, att man inser att detta måste vara ofattbart på lägre stadium men trots detta är något häpnadsväckande självklart. Rums-, tids-, energiuppfattning förändras, så att man förstår hur uttrycket illusion (ifråga om allt lägre) uppkommit. Det är ingen illusion, utan endast lägre slag av realitet, men förefaller såsom illusion. Det är en drastisk men ytterligt klagörande beteckning för det förut kända och begränsade.

⁴För varje högre slag av atommedvetenhet individen förvärvar förändras fullständigt allt han dittills uppfattat och tänkt beträffande de tre aspekterna: för 45-atommedvetenhet upphör begreppet materia att ha någon betydelse såsom livsfaktor. För 43-atommedvetenhet blir begreppet medvetenhet hopplöst otillfredsställande och intetsägande. De tre aspekterna finns där hela tiden men förlorar fullständigt sin lägre natur, så att inga mänskliga begrepp duger till förklaring.

⁵Initiation är ett fortgående förvärv av allt högre slag av medvetenhet, ett alltmer vidgat deltagande i kosmiska totalmedvetenheten genom de 49 allt högre atomslagens världsmedvetenheter. Initiation kan man kalla en medvetenhetsprocess, varigenom individen förvärvar kunskap om de 49 kosmiska världarna och förmåga att rätt tillämpa hithörande lagar för att kunna medverka i de kosmiska manifestationsprocesserna. Allt individen får till skänks för eget självförverkligande är avsett att göra honom till en alltmer effektiv medarbetare ifråga om den stora kosmiska evolutionen. Liv i högre världar är intet själviskt drönareliv (med dylikt blir det ingen utveckling) utan ett självförlömmande opersonligt arbete under dygnets alla 24 timmar för allas väl.

8.16 Allmänt om kausalhöljet och kausalmedvetenheten

¹I olikhet mot förstatriadens undermedvetenhet, som utgör bara latent minnet av det upplevda, upptar kausalmedvetenheten det väsentliga. Ty kausalväsendet är under inkarnationen icke endast passiv uppsamlare av livserfarenheter utan även aktiv deltagare i Augoeides' arbete.

²Kausalmaterien kan inte påverkas av sjukdom, dysfunktion eller disharmoniska vibrationer. Överensstämmelse med verkligheten yttrar sig såsom harmoni, vilket är förklaringen av Platons tes, att ideerna är samtidigt sanna, goda, sköna och framför allt energi.

³Kausalideerna överensstämmer alltid med verkligheten, emedan de annars enligt härskande harmonilagen aldrig kunde uppstå. De är samtidigt sanna, sköna, goda och harmoniska. Harmonilagen är en lag mänskligheten ännu knappast kan uppfatta såsom universell, en tillvarons fundamentallag. Allt i kausalvärlden och högre världar är i överensstämmelse med "den eviga harmonin".

⁴Att kausalhöljet inte har något undermedvetet hänger samman med att dess medvetenhet bevarar endast det väsentliga till skillnad från inkarnationshöljens medvetenhet, som okritiskt bevarar allt monaden upplevat.

⁵Glömska finns inte i kausalmedvetenheten. Allt däri är en oavbruten erinring med samtidig oavbruten självmedvetenhet. Erinring med samtidig självmedvetenhet kan kallas "själv-

erinring”. Därför måste vägen till kausalmedvetenhetens förvärv vara själverinring.

⁶Man kan jämföra kausalmedvetenhetens uppfattning med problemlösning i matematik, teknik etc. Det mentala räknar ut lösningen steg för steg genom att undersöka alla de ingående faktorernas inbördes relationer, systematiskt utesluta de omöjliga relationerna etc. Det kausala däremot uppfattar omedelbart alla relationer och ser lösningen ögonblickligt, utan något tänkandets eftervertannat. Detta sagt som exempel också på vad som menas med att det kausala omedelbart konstaterar alla relationer.

⁷Kausalmedvetenheten avstöter eller repellerar fiktioner. Den är liksom ett tänkandets immunsystem, som avvisar fiktioner, osanningar, för den vidare medvetenhetsutvecklingen obrukbara föreställningar. Kausalmedvetenheten drar till sig sanning och dras själv till sanning. Den stöter ifrån sig lögn och stöts själv bort av lögn.

⁸Det slags högre mentala, som alltså är utan kontakt med det kausala, kan visserligen frigöra sig från illusionerna, men inte från de självgjorda fiktionerna, eftersom detta arbete till att börja med fordrar åtminstone kontakt med det kausala och senare kausal medvetenhet för fullständig frigörelse.

⁹Att kausal självmedvetenhet fordras för fullständig frigörelse från mentala fiktionerna beror även på att denna frigörelse förutsätter icke-identifiering med allt slags mental medvetenhet, också 47:4, och att en dylik icke-identifiering inte är möjlig så länge som jagmedvetenheten är centrad i det mentala. Först kausal självmedvetenhet med objektiv mental medvetenhet – denna mentala objektivitet förvärvas först av kausaljaget – kan vara icke-identifierad med det mentala, eftersom denna högre objektivitet iakttar alla mentala former (egna och andras tankeformer, egna och andras mentalthölje etc.) som objekt, ting, skilda från det egna jaget, liksom normalindividens lägre objektivitet i fysiska världen (de fem slagen av fysiska sinnesförmågor) möjliggör för honom att vara icke-identifierad med sin organism, att icke säga ”jag” om denna.

8.17 Aktiva kausalmedvetenheten

¹Det för aktiva kausalmedvetenheten mest betecknande är förmågan att se orsakerna till verkningarna, vilket ju också själva namnet anger: det latinska ordet *causa* betyder orsak. Subjektiva kausalmedvetenheten uppfattar kausala ideerna, verklighetsideerna. Objektiva kausalmedvetenheten ser orsakerna till skeendet inom de tre lägsta atomslagens (47–49) materievärldar.

²Allt skeende är verkningar av orsaker i det förflutna och i nuet; en fundamental insikt, som ännu icke blivit axiomatisk. Först när man börjar fråga efter alltings mening, har man tagit första steget till förståelse av orsakerna. Och först när man kan konstatera orsakerna, har man rätt att tala om kunskap. Kunskap är insikten om relation mellan orsak och verkan, kausalt vetande, en kunskap ännu förbehållen kausaljag, som kan objektivt betrakta relationerna i kausalvärlden, skeendets orsaksvärld.

³Kausalmedvetenheten innehar en ställning mellan materiaspekten och medvetenhetsaspekten. Den möjliggör såsom objektiv medvetenhet enda exakta uppfattningen av de tre lägsta atomvärldarnas materiesammansättning och materieförhållanden, oberoende av rum och förfluten tid.

⁴Kausalmedvetenheten ger oss kunskap om materiella verkligheten, och essentialmedvetenheten ger oss kunskap om medvetenhetens verklighetsinnehåll. Detta är lösningen av problemet om kunskapens möjlighet, som filosoferna inte kan lösa.

⁵Rätt använd möjliggör kausalmedvetenheten för människan att klart uppfatta verkligheten, att se verkligheten sådan den är, oförvanskad av emotionalvärldens illusioner och mentalvärldens fiktioner. Det verkliga ändamålet med att läraren vägleder lärjungen i att utveckla kausalintuitionen är emellertid icke att ge denne en högre medvetenhet, med vilken han kan njuta av att få suveräna perspektiv på tingen, förstå sig själv och andra så mycket bättre, få en

lösning av kunskaps- och tankeproblemen. Det verkliga ändamålet är något helt annat, nämligen att utrusta lärjungen med ett redskap, varmed han kan uppfatta planetregeringens plan för mänsklighetens evolution, så att han kan bli en effektivare medarbetare i denna. Kausalintuitionens förnämsta uppgift är alltså att fungera som planmedvetenhet, ett faktum som behöver framhållas. Att kausalmedvetenheten dessutom kan användas för sådant, som har med lärjungens egen medvetenhetsutveckling att göra, är från lärarens synpunkt underordnade mål.

⁶När kausalmedvetenheten fungerar hos en människa, kan hon handla omedelbart och korrekt, ty hon är då i kontakt med planen. Ju fler människor, som förvärvar kausalmedvetenhet, desto fler kommer alltså i kontakt med planen. De kausalt medvetna uppfattar planen på ett och samma sätt, vilket utesluter inbördes oenighet i det väsentliga. Människornas oenighet om allt beror på dels deras illusioner och fiktioner, dels deras brist på perspektivtänkande, vilken gör att de hakar upp sig på oväsentligheter. De vetande käbblar inte inbördes. När tillräckligt många tillräckligt kausalt medvetna finns inkarnerade, förverkligas också planen.

8.18 Kausalmedvetenhetens aktivering

¹För att bli ett andrajag måste individen bortse från materiaspekten och söka leva i medvetenhetsaspekten. Ifrån att ha varit ”en kropp som har en själ” måste han bli ”en själ som har en kropp”, en väsentlig skillnad.

²Förutsättning för förvärv av kausalmedvetenhet är dels medvetenhetskontroll, dels daglig meditation. De vanliga meditationsövningarna är en god förövning till den riktiga, ännu icke offentligtgjorda esoteriska. Det är genom esoteriken, kunskapen om verkligheten, som individen får erforderligt meditationsmaterial för rätt aktivering av kausalmedvetenheten och får kontakt med denna.

³Förutsättning för förvärv av kausalmedvetenhet är också att individen genom tillräcklig livserfarenhet (uppnådd nivå) förvärvat nödvändig tillit till sin Augoeides, planethierarkin och Lagen.

⁴Varje kausal egenskap, monaden förvärvar såsom förstajag, exempelvis förståelse för andra, är en makt och ett steg på vägen till kausalvärlden.

⁵Till den allmänna inställning, som medför automatisk utveckling, hör strävan till enhet, glömska av egna förstajaget, åtgärder medförande inre harmoni, varav följer yttre harmoniska förhållanden.

⁶Vi utvecklas genom att lösa livets problem, och dem löser vi genom att tjäna livet, ty det är i tjänandet vi finner problemen och deras lösning. På lägre nivåer medför tjänandet god sådd, och på högre nivåer, när vi lärt oss tänka och handla i överensstämmelse med livslagarna, medför det allt högre synteser.

⁷Bryggan mellan mentalmolekylen (47:4) och mentalatomen (47:1) bygger monaden genom att bli medveten i kausalhöljets tre centra. Detta innebär för monadens del högsta möjliga intensitet i mental analys, strävan till enhet och vilja till självförverkligande; tre förmågor, som så småningom utvecklas genom inkarnationerna och lärjungaskap till planet-hierarkin.

⁸Första tecknet på att subjektiva kausalmedvetenheten börjar göra sig gällande är känslan av ansvar, inte bara för det egna jaget och den egna kretsen utan för alla.

⁹Att tjäna mänskligheten, att vilja, kunna, få hjälpa människorna, där de står, är en glädjekälla och gör det lättare att glömma egoistiska jaget.

¹⁰Det är genom kärleksfull förståelse människan aktiverar såväl det kausala som det essentiala i sin övermedvetenhet, tills hon kan spontant uppfatta dessa medvetenheter såsom ”intuition” i sin dagsmedvetenhet. Hon får därvid hjälp av Augoeides, som alltid förstärker varje ansats till enhetssträvan. Det är genom enhetsenergierna, som det kausala aktiveras.

¹¹Vägen till kausalmedvetenheten går genom utvecklandet av mentalmedvetenheten. Detta inser ej mystikerna. Därtill kommer ett faktum, som emotionalisterna förbiser, nämligen att

det essentiala icke kan behärska det emotionala annat än genom det mentala, genom mental kunskap och mental vilja, och att detta mentala för att utträta detta måste vara tillräckligt utvecklat – exempelvis kan 47:6 inte behärska 48:3 och 48:2, utan först 47:5 förmår detta.

¹²Den som tänker i överensstämmelse med verkligheten, drar till sig allt fler ideer från idévärlden (molekyler från kausalvärlden).

¹³För kausaljaget räcker det att uppfatta kausalideerna för att få tillräcklig drivkraft till ändamålsenlig handling. Mentaljaget på humanitetsstadiets högre nivåer kan drivas till handling av enbart mentalideer. Lägre mentaljaget och emotionaljaget behöver drivas till handling genom känslöpåverkan. Den människa, som rycker upp sig ur passivitet och börjar leva ett ändamålsenligt, handlingens liv inspirerad av kausalideer, såsom framställda genom hylozoiken, lever därför i det avseendet som ett kausaljag, och att göra detta är en faktor i kausalmedvetenhetens aktivering.

¹⁴Högre slags tänkande urskiljer mönster, metoder, former för riktigt tänkande, verklighetsbaserat tänkande. Dessa mönster, metoder, former är genomgående och återkommande i riktigt tänkande, därför att de är genomgående och återkommande i verkligheten och kunskapen. Dessa riktiga mönster, metoder, former har sina motsvarigheter i kausalvärlden. Där är de återkommande sköna och harmoniska former liksom dylika former i fysiska världen: kuber, klot, tetraedrar osv. Formelement ingår i mindre former, mindre former i större och så vidare. Mönster för oriktigt, felaktigt tänkande finns också, som vi vet. Men dessa har inga hela motsvarigheter bland kausalvärldens former. Ty de är fula, disharmoniska, och finns endast i mentalvärldens lägre regioner.

¹⁵Sanna konstnärer, som söker – om än omedvetet – skönhetens idé, fångar glimtar av kausala former i fysiska världens ofullkomliga skönhetsformer. Former yttrar sig också som melodier och melodier som former.

¹⁶När kausalmedvetenheten aktiveras allt starkare, blir avvisandet av lögnen också starkare, så att människan även i sitt fysiska vara, handlande och tal avvisar lögnen och förkunnar sanningen. Däremot på lägre stadier, innan kausalmedvetenheten ännu aktiverats, kan hon tala emot eget bättre vetande, välja bekväma anpassningens väg i stället för sanningens väg.

¹⁷Mentala överblicken, förmågan att inte förlora det väsentliga, övergripande, ändamålet ur sikte är förformning inför erövrandet av förmågan att mottaga och nerdimensionera kausalideer.

¹⁸Kausaljaget har ständigt för ögonen det mål, för vilket han och hans grupp arbetar, släpper det aldrig ur sikte. Givetvis är detta gruppmål infogat i planetregeringens stora plan för medvetenhetsutvecklingen, och insikten om dess ändamålsenlighet är en frukt av kausaljagets planmedvetenhet. Förformning inför erövrandet av denna planmedvetenhet är att hålla insikten levande att ”allt är möjligt i den mån vi minns varför vi är här” – och att vi är här för att bli medarbetare i planens förverkligande.

8.19 Människan från kausalväsen till kausaljag

¹Så länge monaden är i sitt triadhölje, ”personligheten”, är den ett omedvetet kausalväsen och bör arbeta på att bli ett medvetet kausalväsen. Den insikten är mycket viktig, ty den underlättar kontakten med och utvecklandet av kausalmedvetenheten. ”Jag är ett potentiellt kausaljag, fastän jag ännu ej är medveten i kausalhöljet”, är ett gott mantra. Det lyfter över mycket i dagens hets och befriar från identifiering med lägre höljen.

²För att bli ett mentaljag måste människan lära sig behärska det emotionala och för att bli ett kausaljag behärska det mentala och så undan för undan för att bli allt högre jag. Därvid är att märka att man icke kan odla högre slag av medvetenhet genom att försumma lägre. Det är genom det lägres energier man når det högre.

³För att bli kausaljag måste de, vilkas kausalhöljen är fyllda av materia tillhörande departementen 4, 5, 6 eller 7, tillföra höljet materia från departementen 1, 2 eller 3, så att dessa mate-

rier överväger i höljet. Enklaste och mest effektiva sättet är genom arbete på att förvärva vilja till enhet (enhetssträvan, kärleksfull förståelse för alla). Därmed tillföres emotionalhöljet essentialenergier och vitaliseras enhetscentrum i kausalhöljet.

⁴Ingen kan bli kausaljag, som icke tjänar mänskligheten, evolutionen och enheten. För kausaljaget är hela livet ett oavlatligt tjänande. Även esoterikern inser att tjänande är enda uthärdliga sättet att leva och leva ett rikt och lyckligt liv. Till detta tjänande hör givetvis allt man behöver för att kunna bli en duglig tjänare och fylla den plats man bäst passar för i tjänandet av mänskligheten, utvecklingen och enheten, ett tjänande i kärleksfull förståelse.

⁵Innan individen kan bli kausaljag, måste han ha nått insikten om att allting utgör en enhet, allting är ”gudomligt”, trots de oerhörda distanserna mellan de olika slagen av atommedvetenhet, ha utvecklat det ”sinne för proportioner” som är förutsättning för detta. Han måste ha sett ”det ondas avgrunds djup”, bestående i livsokunnighet, i allt som motverkar utvecklingen och enheten, i allt som strider mot livslagarna. Det räcker icke med teoretiskt vetande, utan insikten fordrar medvetenhetens upplevelse. För att uthärda den upplevelsen måste man vara förvissad om livets gudomlighet, vilket betyder allt högre livs (1–44) aktuella gudomlighet och allt lägre livs (45–49) potentiella gudomlighet.

⁶Det är först när monaden centrat sig i andratriadens mentalatom (47:1), som jaget kan få en uppfattning som överensstämmer med verkligheten, kan självt utforska människans världars materiaspekt, har total fysisk, emotional och mental objektiv medvetenhet.

⁷Med kausala objektiva medvetenheten kan man studera materiaspekten i människans världar, 47–49, materiens sammansättning och uttryckssätt; de former medvetenhetsyttringarna tar sig i emotionala och mentala världarna. Av detta följer att alla kausaljag har samma objektiva uppfattning av verkligheten i världarna 47–49, även om de har olika intressen och uppgifter. Ingen kan bli kausaljag, som inte förvärvat riktiga, för alla kausaljag gemensamma verklighetsuppfattningen i fysiska, emotionala och mentala världarna.

⁸Kausaljaget är medvetet om sin förmåga och dess gränser. Det vet vad det vet och inte vet, vad det kan och inte kan. Kausaljaget tror inte, spekulerar inte, vet när det vet och när det inte vet, godtar ingenting utan tillräcklig grund och vet vad som är tillräcklig grund. Kausaljaget representerar såväl objektiviteten som sunda förnuftet. Kausaljaget är den verkliga människan.

⁹Ingen kan bli kausaljag, som inte förvärvat högsta grad av sunt förnuft, kritiskt förnuft, som godtar endast vad han själv funnit hållbart i alla sammanhang. Att sträva efter sunt förnuft är därför ett sätt att utveckla kausalmedvetenheten.

¹⁰Kausaljaget kan objektivt studera det förflutna och tillgodogöra sig det undermedvetnas erfarenheter, fritt från förstajagets personliga subjektivitet. Kausaljag undersöker emellertid inte andras förflutna inkarnationer annat än i syfte att hjälpa; lika litet som de befattar sig med ”andras affärer”.

¹¹Kausaljaget behöver inte mera förvillas av illusioner och fiktioner. Det kan fortfarande begå misstag, om det inte alltid är medvetet om sin begränsning. Men det behöver icke göra misstag, ifall det underställer sin ”åsikt” högre jags bedömanden.

¹²Vi kan befria oss från emotionala illusioner genom mentala fiktioner. Men fria från fiktionerna blir vi först när vi blivit kausaljag, även om vi kan ersätta lägre slags fiktioner med högre slags under utvecklingens gång. Visserligen kan vi nå befrielse även genom esoteriska kunskapens kausala fakta och ideer, men dessa tillhör arbetshypotesens område, tills vi själva kan objektivt konstatera deras riktighet, och dittills föranleder de därför visst osäkerhetstillstånd.

¹³För kausaljaget är allting enkelt, därför att det befriat sig från skenets världar (emotionala illusionerna och mentala fiktionerna) och inträtt i fakticitetens och axiomens värld.

¹⁴För att bli ett kausaljag med objektiv medvetenhet i 47:3 och 47:2 måste monaden ha förvärvat ett essentialhölje och subjektiv medvetenhet i de tre lägsta essentiala molekylarlagarna (46:5-7).

¹⁵Mottagandet av ideer från andratriaden (kausal-, essential- och superessentialideer) med-

för ett tvingande, på insikt och rätt inställning baserat behov av att frimodigt, utan fruktan för denna världens herrar, förkunna sanningen.

¹⁶Kausaljaget är medveten lärjunge till hierarkin (femte och sjätte naturrikenas individer). Innan individen blir kausaljag, har han varit medveten lärjunge under tre inkarnationer.

¹⁷Kausaljaget kan av sin lärare få veta allt han behöver för att tillfullo utnyttja sin förmåga till tjänande av mänskligheten, utvecklingen och enheten.

¹⁸Även om kausaljaget alltid har möjlighet till kontakt med planethierarkins medlemmar, vilka vet, är detta emellertid en utväg, som han tillgriper endast i yttersta nödfall. Dels bör han själv söka lösa problemet, om minsta utsikt därtill förefinnes, dels bör han inte i onödan besvåra planethierarkins medlemmar, vilka redan är överbelastade med arbete.

8.20 *Odödlighetens boning. På tröskeln till det essentiala*

¹Det räcker icke med att vara ett kausaljag för att vara vis. "Visheten" tillhör nämligen det essentiala, enhetsmedvetenheten, kollektivmedvetenheten. Kausaljaget är fortfarande lärjunge till planethierarkin och som sådan väl medveten om att han inte är fullärd. Kausaljag anser som sin plikt att tjäna mänskligheten så helt med sitt vetande och icke "besvåra" sina lärare i planethierarkin med att underställa dem resultatet av sina forskningar, att de begår onödiga misstag i vishetshänseende. Det har samtliga gjort.

²I odödlighetens boning, kausalhöljets innersta centrum, får kausaljaget, monaden på mänskliga idealitetsstadiet, vistas även för behaglig vila, men inte bara för vila utan även och framför allt för att hämta kraft, kunskap och ledning för arbetet bland människorna. Kausaljaget skall betänka att de odödliga är verksamma, och att det är emedan de är verksamma, som de är odödliga. Passivitet, överksamhet är döden.

³Beakta minnets samband med odödligheten! Gör till vana att aldrig glömma något viktigt! Den som glömmer dör. Glöm aldrig skolregler! Glömska är döden.

⁴Först essentiala livet är det liv som är värt att leva. Denna insikt måste genomglödga fulländade kausaljaget, som ännu tvekar – och sådana finns som tvekar under fler än ett liv – att våga språnget över till andratriadens 46-atom och därvid lämna kausalhöljet att upplösas. Livet i de tre lägre världarna (47–49) är i jämförelse med essentiala livet begränsning av den möjliga livsupplevelsen, ofullkomlighet, lidande.

⁵I själva intuitionen ligger förutseende icke endast av framtida skeenden utan även av ständigt vidgat perspektiv och vad som därvid skall bemästras. Genom att ingå i enheten blir individen varse det som skall förverkligas. Han får ökad insikt i de pågående manifestationsprocesserna och de resultat som därvid erhålles eller i varje fall förväntas, vad han själv måste kunna utföra såsom en "kugge i maskineriet". Perspektivet in i framtiden är en av förutsättningarna för förvärv av nya förmågor. Genom att leva med i framtidsprocessen ("levande planen") ser han hur det skall göras, vad som behövs för att han skall kunna göra det. I själva kollektivmedvetenheten och dess energier ligger också potentiella förmågor och stegvis ökande förståelse för hur dessa ska förvärvas liksom "beredda vägar att gå", beredda av dem som gått före.

⁶Enhetsmedvetandets första, lägre yttring är ömsesidig förståelse, gruppsträvan.

⁷Emotionaliteten–sentimentaliteten är egocentricitet. Det opersonliga är självglömska. Disharmoni är jagiskhet. Vi måste bli opersonliga för att kunna ingå i essentialvärldens enhetsmedvetenhet. Opersonlighet är förutsättning för ofelbar tillämpning av Lagen. Enhetens rike kan nås endast av dem som frigör sig från allt som tillhör personligheten och blir ett med lagarna för vishet och kärlek. Så litet är sentimentaliteten en nödvändig faktor för uppstigandet att den rent av är ett hinder för detsamma.

⁸Kärleken, frigjord från sentimentalitet, yttrar sig snarast såsom vilja, icke såsom känsla. Den är enande energi utan samband med egna individuella jaget.

8.21 *Sammanfattning: byggandet av antahkarana*

¹Byggandet av antahkarana är monadens förvärv av medvetenhet och vilja, icke något höljes förvärv av medvetenhet och vilja.

²Byggandet av antahkarana är närmare bestämt monadens förvärv av medvetenhet först i kausalhöljet och i andratriadens mentalatom, därefter i essentialhöljet (46-höljet) och essentialatomen.

³Byggandet av antahkarana är alltså människomonadens förvandling från mentaljag till kausaljag.

⁴Byggandet av antahkarana förutsätter såsom metoder själviakttagelse, själverinring och icke-identifiering.

⁵Byggandet av antahkarana är arbetet inför och efter tredje initiationen.

⁶Byggandet av antahkarana förutsätter Augoeides' medverkan.

⁷Byggandet av antahkarana förutsätter medvetet lärjungaskap under planethierarkin, varför planethierarkins medverkan är nödvändig.

⁸Byggandet av antahkarana är arbete i skola (grupp av lärjungar), grupparbete i esoterisk mening.

⁹Byggandet av antahkarana är förvärv av de tolv essentiala egenskaperna.

¹⁰Byggandet av antahkarana är att följa den raka vägen i ljustekniken från eterhöljet (49:1-4) till kausalhöljet (47:1-3) via 47:4.

¹¹Byggandet av antahkarana är en särskild uppgift för nya gruppen av världstjänare och finns angivet i dennas hemliga symbol.

¹²Byggandet av antahkarana genomföres i vårt klots mänsklighet icke i allmän omfattning förrän i och av sjätte rotrasen och förbereds därför i och av femte rotrasens sjätte underräs.

LA 2017-03-30.